

Gaura Ágnes

LÁNGMARTA ÖRÖKSÉG

DELTA VISION EXKLUZÍV

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

MEGJELENT:

Harrison Fawcett: *Katedrális I.*

Harrison Fawcett: *Katedrális II.*

Harrison Fawcett: *Katedrális III.*

Harrison Fawcett: *Katedrális IV.*

Gaura Ágnes: *Vámpírok Múzsája (Borbíró Borbála-sorozat I.)*

Gaura Ágnes: *Átkozott balszerencse (Borbíró Borbála-sorozat II.)*

Gaura Ágnes: *Lidércnyomás (Borbíró Borbála-sorozat III.)*

Gaura Ágnes: *Lángmarta örökség (Borbíró Borbála-sorozat IV.)*

Eric Muldoom: *Éjféli erdő*

Raoul Renier: *Sötét álmok*

Somlói Ferenc: *A Csodák Könyve*

ELŐKÉSZÜLETBEN:

Eric Muldoom: *Boszorkánylovag*

Hernád Péter: *Hollóember*

Gaura Ágnes

LÁNGMARTA ÖRÖKSÉG

BORBÍRÓ BORBÁLA-SOROZAT

Delta Vision Kft.
Budapest, 2014

DELTA VISION EXKLUZÍV

Lángmarta örökség

Szerkesztő: Erdélyi István
Borítóterv: Ádám Krisztina
Korrektúra: Dobos Attila

Copyright © Gaura Ágnes, 2014
© Delta Vision Kft., 2014
Borítófestmény © Kovács Péter, 2014
Minden jog fenntartva!

ISBN 978 963 395 034 0
ISSN 2063-3009

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3755
www.deltavision.hu

Kornélia dédmamának és Géza dédpapának – köszönettel
lángmarta örökségükért.

Köszönetnyilvánítás

2012-ben indult útjára a Borbíró Borbála-sorozat a Delta Vision Kiadó belém vetett bizalmának köszönhetően. A sorozat visszhangja őket igazolja – én pedig szeretnék köszönetet mondani nekik és mindazoknak, akik nélkül nem jöhetett volna létre ez a vállalkozás ilyen módon.

Előolvasóim – Kae, Cselle és Kata – számos észrevétele és javaslatát sokat tett azért, hogy a szöveg elnyerje végleges formáját – nagy köszönet érte. Olvasóimnak köszönöm a lelkes és hasznos visszajelzéseket, a bloggereknek és a könyves közösségek tagjainak a bővebben kifejtett véleményezést. Olvasók nélkül nem életképes egy könyv sem a piacon, így az, hogy a sorozat immáron a negyedik kötettel büszkélkedhet, az ő érdemük is.

Az olvasók kreativitása beleépül a sorozatba, és e tekintetben a *Lángmarta örökség* különleges darab: a *Vámpírok múzsája* megihlette Sütis Néne Sütödéjét – málnapálinkával készült deszertjei közül kettőt pedig köszönettel bele is írtam ebbe a kötetbe. (A pontos recepteket megtaláljátok a honlapomon.)

Mint az előző kötetek, a *Lángmarta örökség* is komoly szakmai háttéranyaggal rendelkezik. Saját kutatásaim mellett ezúttal is több szakértő segítette a munkámat. Baráti köröm Eric Bowmanje továbbra is a természettudományos kérdésekben állt a segítségemre – ám ebben a regényben a hangsúly a történelemé, és azon belül is az egyiptológiáé. Épp ezért szeretnék köszönetet mondani a Limpár házaspárnak a kellemes hangulatú

vacsoráért, melyek során az eszmecezerék a távoli múltba vezettek minket. Péternek a történelmi és hadtörténelmi konzultációért vagyok hálás, Ildikónak pedig az egyiptológiairol folytatott hosszas beszélgetésekért. Külön köszönöm, amiért Ildikó a rendelkezésemre bocsátotta azt a szöveggönyvet, amit egyetemistaként az óegyiptomi *Halottak könyve* varázsigéiből készített egy Eötvös Collegiumbeli mozgásszínház-előadáshoz. A mágikus imák egy része az ő fordításában köszön vissza majd e lapokon.

A szöveggondozással ez alkalommal Raont (Erdélyi Istvánt) bízta meg a kiadó – és ezért nem győzők elég hálásnak lenni. A sorozatról folytatott beszélgetéseink folyamatosan inspirálnak, gyors és alapos szerkesztői munkája pedig lehetővé tette, hogy a regény időben kerüljön a tördelő, Ádám Krisztina gépére. Krisztinek itt szeretnék virtuálisan a nyakába borulni azért, amiért a kezdetektől fogva a legnagyobb odaadással végzi a munkáját. Nem csak a szövegtördeléssel foglalkozik az első kötetből kezdve (birkatürelemmel kivárva, míg az utolsó simítások – más néven „fattyúzás” – idején kiötölöm az ideális megoldást egy-egy sortoldás vagy sorrövidítés esetén). Ő az, aki csodaszép bannereket készít a kiadónak (többek között e sorozat reklámjaihoz is), és aki az illusztrátortól kapott festményt felhasználva végső formába önti a borítót.

A külsín alapjáért Kovács Péter felelt, aki újra – immáron másodjára – nagy tetszést arató, igazán különleges borítót készített, amit szintén nagyon köszönök. Így lett igazán lángmarta ez a *Lángmarta örökség*.

Végezetül szeretném megköszönni családtagjaimnak a támogatást, ezen belül is anyukámnak a töltött káposzta és a paprikás csirke elkészítésének terén végzett kitartó munkálkodást, férjemnek pedig a több mosogatást – és ezen túl a sok beszélgetést, ötletelést, valamint történelmi okítást.

I.

Fogadd be a táltost, kiver a házadból, állapítottam meg döbbenetben, miközben Attila ráérősen matatott a hűtőmben. A történetek után is a legnagyobb természetességgel szolgálta ki magát, mintha csak otthon lenne. Nem először jutottam arra a megállapításra, hogy a férfiak genetikailag képtelenek arra, hogy észrevegyék, mennyire nemkívánatos a társaságuk – még akkor is, ha ők maguk azért elég kívánatosak lennének.

Attila egy húzásra ledöntötte a pohár tejet, és körülnézett a csatatérnek is beillő konyhában. Próbáltam lecsendesíteni ideges remegésemet, de ez nem jött össze. Azt akartam, hogy elmenjen, minél előbb, ám szemmel láthatóan esze ágában sem volt távozni. Felállt a konyhaszékről, és még mielőtt egy hatalmas „ne”-t kiáltottam volna, szórakozottan benyitott a hálómbe – majd ugyanazzal a lendülettel vissza is csukta az ajtót, és őszinte meglepődéssel nézett rám.

– Tudsz róla, hogy egy álló farkú, ám kissé sápatag pasi van a szobádban? – kérdezte magasra húzott szemöldökkel.

– Éppenséggel... – nyögtem elvörösödve, miközben Attila visszasétált a konyhaasztalhoz, és kényelmesen elhelyezkedett velem szemben.

– Tudom, hogy mostanság nem alakul valami fényesen a szerelmi életed, de ezt azért át kellene gondolnod – csóválta a fejét. Nyeregben érezte magát, ami külön bosszantó volt, de próbáltam nem túlreagálni sivár, kapcsolatmentes életemre tett célzását.

Alapból elég megalázónak éreztem, hogy sikerült Attilába belezúgnom pont miután elmúlt a vámpírmúzsa csókjának hatása, és ő már nem érzett irántam semmit. Arra viszont végképp nem volt szükségem, hogy állandóan az orrom alá dörgölje, mekkora lúzer vagyok – tudtam én azt magamtól is. Próbáltam túllépni rajta, de ő nem könnyítette meg a dolgomat.

Itt ült előttem, hogy látnom kelljen ébren is azt a testet, amit álmomban eleve túl sokszor vizionálok – persze elegáns öltöny nélkül. Attila nem sok esélyt adott arra, hogy nyugodt depresszióban éljem a magam kis elcseszett életét.

– Oké, először is, az nem egy akármilyen fickó – szedtem össze szilánkjaira esett önbecsülésemet. – És egyáltalán nem sápatag. – Izzadt a tenyerem a melegben, de a légkondit nem voltam hajlandó bekapcsolni. Folyton az járt a fejemben, Géza mennyire helytelenített minden ilyen energiapazarlást. Aztán meg az, mennyire mindegy már, hogy Géza mit helytelenített és mit nem. Időnként ugyan próbáltam meggyőzni magam arról, hogy az Attilával kapcsolatos képzelgéseim egy csapásra megszűnnének, ha Géza végre újra felbukkanna az életemben, de ehhez a csodához tulajdonképpen már nem sok reményt fűztem: Géza egyértelműen felszívódott, nem jelentkezett, sőt képtelenség volt megtalálni. Attila viszont tett róla, hogy őt még véletlenül se tudjam elkerülni.

– Nem sápatag? Akkor mi? – kérdezte a fejét oldalra billentve. A szemét nem vette le rólam, én pedig kezdtem magam úgy érezni, mintha a sortom és a pólóm már le is olvadt volna rólam.

– Színtelen. Azért az nem ugyanaz – magyaráztam. – De hamarosan zöld lesz.

– Az sokat fog lendíteni a jóképűségi faktorán – jegyezte meg lesajnáló hunyorítással.

– A zöldes arcszín sokkal pozitívabb üzenetet hordoz, mint gondolnád – védekeztem erőtellenül.

– Na igen, ebben egészen biztos vagyok. Tekintve, hogy nekem a zöld arcszínről leginkább egy kemény szalmonellafertőzés jut eszembe.

– Akkor épp ideje, hogy tanulj valamit: a zöld az újjáéledő vegetáció színe, és az volt már az ókori Egyiptomban is. Az a pasi pedig nem más, mint Ozirisz – jelentettem be határozottan. – Csak még nem festettem ki teljesen – fűztem hozzá kevésbé határozottan. – Elfelejtettem zöld festéket venni.

– De ugye ezzel nem azt akarod mondani, hogy a farka is penészszerű lesz? Ah, penészszerű pénisz. Kihagyhatatlan szójáték – vigyorgott a képembe.

– Nem penész – haraptam a számba, hogy ne lássa rajtam, majdnem sikerült megnevettetnie. Csak semmi pozitív visszajelzés! – Újjáéledő természet.

– No persze. És gondolom, az újjáéledő természet jegyében ágaskodik ennyire az az isteni fark.

– Pontosan. A halott isten, aki duzzad az életerőtől – bólintottam rutinosan, majd összetalálkozott a tekintetünk. – Oké, hagyjuk.

– Hagyjuk – biccentett Attila jókedvűen. – De azt azért elárulod még, hogy kik azok a merevedési zavarral küzdő pasik a szemközti falon?

– Azok késes démonok. Nem mind pénisz ugyanis, ami felfelé áll egy eltorzult arcú hímnemű lény kezében – világosítottam föl Attilát nagy mellénnyel. Örömmel és büszkeséggel töltött el, hogy még ilyen nyomorult állapotban is képes voltam értékelhető találatot bevinni. Más örömforrásom úgysem akadt mostanság, meg kellett becsülnöm minden morzsányi sikert.

Attila elgondolkodva nézett rám.

– Már az is elég ijesztő volt, amikor ezt a szobát boltívesre falaztattad. De ezek a festmények...

– Ezek egy híres sírkamra díszítései. Illetve több sírkamra híres képei.

– És szerinted nem gáz, ha egy hálókamrából sírkamrára csinálsz? Nem vagy te egy kicsit depressziós? – kérdezte, és óvatosan újra kinyitotta a szoba ajtaját. Szerintem a színes alakok feldobták a korábban lehangolóan sötétkék hálószobafalakat, de hát kinek mi a nyomasztó, ugyebár. Lehet, hogy tényleg nagyon meg voltam zuhanva, ha ezt az átalakítást minőségi lépésnek éltem meg. Elbizonytalanodtam.

– Csak igyekszem belakni az új otthonomat. Szeretném személyesebbé tenni a hálómat, már ez is baj? Én hiszek a saját kezű dekorálásban – feleltem kitérően. Azt végül is nem mondhattam, hogy muszáj valamivel levezetnem azt a felgyülemlett frusztrációt, amit épp neki köszönhettem. A kárörvendést valószínűleg nem éltem volna túl. – Én ilyet tudok – vontam vállat. – És kevésbé unalmas, mint az egyszínű fal. Ezen legalább van mit nézni.

– Ez kétségtelen. Emitt egy kanos Ozirisz, amott egy méretes rézfaszú bagoly. Kissé egysíkú gondolatvilág, de a látnivaló tagadhatatlan.

– Hol látsz te itt baglyot? – néztem rá rosszállóan.

– Jobbra fenn – mutatta, én pedig legszívesebben sípcsonton rúgtam volna. A rajzom pontos volt, hiszen diával vetítettem a falra a sírfestményeket, és úgy húztam meg az egyes ábrák körvonalait. Magam is meglepődtem, mennyire profi lett a végeredmény, így Attila tévedése enyhén szólva megdöbbenett.

– Az egy kiterjesztett szárnyú sas, könyörgöm – fogtam a fejemet. – És aranszínű, nem réz.

– Aha, az mindjárt más – jegyezte meg olyan hangsúllyal, amelyből azonnal tudtam, hogy szerinte nincs lényeges különbség bagoly és sas közt. Hát még az arany és az ezüst közt – már ha épp festékekről beszélünk.

– Egyrészt, tényleg nagyon más, mert a réz a leghétköznapibb fém volt, az arany viszont az istenek színeként az elpusztíthatatlanságot és örökkévalóságot szimbolizálta. Másrészt pedig lefogadom, nem azért jöttél, hogy az én hálószobámról és az egyiptomiak sírkamráiról beszélgessünk.

– De, tulajdonképpen azért – mondta Attila. – Nem akartam elhinni, hogy ezzel cseszed az időt, amikor meg kéne fejteni a szöveget.

Zavaromban próbáltam a hajamon igazítani, de azt kivételesen olyan erős kontyban sikerült rögzítenem, hogy meg sem lazult a nagy festési procedúra alatt. Nyúltam volna a szuperszérumos nyakláncom után, de azt előrelátóan levettem a festésre való tekintettel. Attila szótlánul nézte végig a vergődésemet.

– Először is – mondtam végül –, ma szombat van, így tudtommal nem dolgozom. Másodszor pedig, vedd úgy, hogy éppen ráhangolódom a feladatra – vágtam ki magam frappánsan a slamasztikából.

– Ráhangolódsz? – kérdezte Attila. Kétkedve fogadta harmatgyenge magyarázatomat, de nem hibáztattam érte.

– Nézd – küzdöttem tovább –, a hieroglifákat már lefordítottam pár hete. Értjük a szavakat. Legalábbis nagyjából. Csak éppen azt nem tudjuk, hogy az egész mit jelenthet.

– És szerinted a megvilágosodás felé az út egy sírkamrán keresztül vezet?

– Ez egy meglehetősen ősi elgondolás – bólintottam egyetértően, bár volt egy olyan sejtésem, hogy Attila szarkazmusnak szánta a kérdését. És naná, hogy jól sejtettem.

– De ugye nem gondolod, hogy ez a festés *tényleg* segít? – nézett rám szúrós szemmel. Hőség ide vagy oda, egy pillanatra kirázott a hideg. Összekaptam magam, hogy őszintén felelhessek.

– Segít rendezni a gondolataimat – mondtam. – A szöveg erős rokonságot mutat a *Halottak Könyvével*. Én pedig így medítálok, és igenis próbálok ráhangolódni a feladatra.

– Ez nem fog segíteni – jelentette ki Attila tényszerűen, én pedig meg tudtam volna fojtani egy kiskanál tejben. Már ha nem épp most hörpintette volna fel az utolsó cseppet a készletéből.

– De legalább lesz egy különleges hálósobám – vontam vállat. Igyekeztem egykedvűnek mutatkozni, de nem tudtam, meddig bírom tartani magam. Márpedig Attila nem kímélt, az végképp nem volt rá jellemző.

– A hálósoba mint sírkamra... – gondolkodott fennhangon. – Úgy látszik, már feladtad, hogy normál, humán kapcsolataid legyenek. Nem mintha csodálkoznék vagy ítélkeznék.

Ez telitalálat volt.

– Hogy érted azt, hogy nem csodálkozol?! – csattantam fel. Sajnos, én magam is kihallottam a sértettséget a hangomból. Legszívesebben a föld alá süllyedtem volna szégyenemben.

– Hagyjuk! – fokozta a megaláztatásomat Attila egy legyintéssel.

– Bakker, te akkora tapló vagy, hogy kova nélkül is felpertszelnél egy egész erdőt! – tört ki belőlem az indulat. – Tudod, nehezemre esik kimondani, de a múzsacsókos Attila nagyságrendekkel elviselhetőbb személyiség volt, mint a mostani éned!

– Az a vonat már elment, bébi – vigyorgott Attila jókedvűen.

– Nos, az azért nem hiányzik, hogy állandóan ágyba akarj dönteni – hazudtam szemrebbenés nélkül, olyan széles mosollyal, amelyet csak ki bírtam préselni magamból. Közben próbáltam nem arra gondolni, milyen szar lesz gyomorfekélyvel leélnem a hátralévő éveimet. Még azt a keveset is, amit a vámpírka-landok prognosztizálnak, ugyebár.

– Szóval mi az, újra összeálltál Koppánnyal? – vett új fordulatot a beszélgetést. Gyomorfehély, gondoltam, de megőriztem a higgadságomat.

– Ha úgy is lenne, téged ez már úgyszemint érdekel, nem igaz?

– Azt azért nem bírnám, ha egy halottal kavarnál – felelte Attila. Meghatódni persze nem volt időm, mert gyorsan folytatta a gondolatmenetet: – Árt a józan ítélőképességednek.

– A szérum, az ártott a józan ítélőképességemnek, miatta tudott Koppány egyszer lefektetni – feledkeztem meg a higgadt imidzsemről azonnal. – De ezen talán túlléphetnénk, tekintve, hogy te egy lidércdémonnal feküdtél össze, még hozzá nem is egyszer.

– De én azt hittem, az te vagy – felelte Attila olyan magától értetődően, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Hát, ennyit a józan ítélőképességről – zártam rövidre a vitát.

– Fejezzük ezt be! – mordult rám Attila.

– Nem én kezdtem! – néztem rá megrovóan, ő pedig elhúzta a száját. Acélkék szemében egy fél pillanatra megértés csillant fel. Vagy csak nagyon szerettem volna ezt hinni.

– Fejezd be ezt a festést is! – mondta végre komolyan. – Ül le, hozd a szöveget és a fordítást, és rájuk át magunkat rajta végre tisztességesen!

– Rendben – sóhajtottam. Lehet, hogy Attila szerint nem végeztem tisztességes munkát a fordítással, de igazság szerint én éjjel-nappal a szöveg megfejtésén töprengtem, még ha ezt nem is kötöttem az orrára. Voltak ötleteim, de az igazi megvilágosodás egyelőre váratott magára.

Előbányásztam Ágnes felmenőim képét, melynek keretében az eredeti szöveg mellett most már ott lapult a szó szerinti fordítás is. Attilával ugyanis arra a következtetésre jutottunk, hogy a Weinhauser nagy hagyatékának tekinthető szöveget valószínű-

leg erős mágia védheti, és csakis mellette érdemes tárolni bármit, ami a szöveg megfejtésével kapcsolatos. Na jó, a hieroglifa szótár nyilván nem fért be a kis képkeretbe, de egy vékony selyempapír lapot még valahogy sikerült bepréselnem az eredeti dokumentum mellé.

Letakarítottam az asztalt. Attila a mosogatóba rakta az edényeket, én pedig eltüntettem az utolsó morzsát is. A biztonság kedvéért vizes szivaccsal és száraz konyharuhával is végigsimítottam a munkafelületet. Előhúztam a fordítást és az eredeti szöveget, aztán a biztonság kedvéért még az óegyiptomi szótárait is a közelbe helyeztem. Attila kivételesen nem tette szóvá a körülményes készülődést, hanem rendkívüli önuralommal kivárta, míg kifogyok az összes látványos pótcselekvésből. Persze a tekintetét végig rajtam tartotta, tudván, hogy néma szoborként is meglehetősen ösztönzően – akarom mondani, frusztrálóan – hat a jelenléte, de a mozdulatlanságot nem sokáig bírta, az ujjainak nem tudott parancsolni. Rutinosan megkocogtatta az asztalt, majd észrevette magát, és zsebre vágta a kezét. Kérdő pillantását végül egy bólintással viszonztam.

– Kezdhetjük!

2.

– Kicsit csiszoltam rajta ott, ahol tudtam – büszkélkedtem, hogy valami pozitívumot is fel tudjak mutatni a szövegfejtéssel kapcsolatban. A valóságban csupán kihúztam két névelőt. – Olvasom, mi van meg eddig.

Attila bólintott.

– „Út a Rejtett Kamrába, ami nem látható ezen a földön. Hogy a lélek alászállhasson *Kberet-Neter*be, az Istenek földjére. Ki

mutatja meg az Alvilágba vezető utat? Egy a Kiteljesedés Kristályai közül. Mert megalkotója nem volt más, mint egy a kiteljesítők közül: Nofertiti, a tökéletes, a gyönyörűséges, aki Aton horizontjából nyitott átjárót Nyugat végtelen birodalma felé. Ki léphet a Rejtett Kamrába, mely őrzi a lélek tökéletesítésének varázslatos tudását? A Szív, a Szív, mely keresi azt, mi hozzá tartozik. Anyám szíve, anyám szíve! Anyám szíve az én szívem. Ismerd fel véredet, ismerd fel lelkedet. Járd be az egyesülés útját, hogy helyet biztosítsanak neked Ré bárkáján, s megküzdhes Apeppel.” – Felnéztem Attilára. – Vagyis Apophisszal. Az egyesülés útja esetleg az extázis útja is lehet. Elég nehéz eldönteni.

– Hát, egy jó egyesüléssel együtt jár az extázis, ha nem tévedek – élcelődött Attila.

– Tartok tőle, hogy itt nem *olyan* egyesülésre utal a szöveg.

– Vagy a nagymamád nem is volt annyira misztikus, mint hiszed – vetette fel röhögve Attila. – Nem azt mondtad korábban, hogy ez az Apophisz egy nagy kígyó? Tudod, mit mondana erről Freud. Kígyó, egyesülés, extázis. . . átjáró egy másik dimenzióba. . . Lehet, hogy túlbonyolítjuk ezt a fordítás dolgot, és valójából ez egy képes beszéd arról, milyen érzés, ha valakit végre jól megdöntenek.

– Vagy az is lehet, hogy megpróbálunk végre komolyan a feladatra koncentrálni, és nem állandóan a szexre gondolni – feleltem rendreutasítóan, bár az én gondolataim azért még elidőztek egy darabig a témán. Attila mellett igen nehéz volt kizárólag a Túlvilágra koncentrálnom.

– Csak próbáltam konstruktív lenni – mondta. – Gondoltam, egy új szempont akár hasznos is lehet.

– A szex felvetése nálad mióta számít új szempontnak? – tettem fel morogva a költői kérdést.

– Miért, erről már beszéltünk? – nézett rám meglepetten.

– Másról sem beszéltünk heteken keresztül!
– Úgy értem, a szöveggel kapcsolatban.
– Ja, vagy úgy! – vörösödtem el egy szemvillanás alatt. – Nem, de hidd el, ez itt nem is releváns téma. Tudod, mi következik ezután.

– Igen, rémlik. Mérlegelés, démonharc és újraélesztés.

– Nos, ez annyira azért nem egyértelmű. Olvasom: „Hogy Inpu – vagyis Anubisz – a Mérlegre helyezhesse szívedet. Hogy megküzdj a démonokkal, és dicsőségesen léphess Ré színe elé. Ó, Ré, a halottak felemelkednek Hozzád, szívük újra dobogni kezd, mikor színed elé járulnak és Reád tekintenek. Ó, Rejtett Kamra Istene, te megismered az igaz hangúakat. Felismered alattvalódat, aki jogosan igényli vissza azt, amit elveszített az élők világában. Add vissza neki, mi övé, tedd tökéletessé őt az Istenek földjén. Pusztíts el mindenkit, aki hamisan tanúskodik a léleknek. De gondoskodj arról, hogy új életet kapjon az, aki sikerrel jár.”

– Hát nem is tudom – dörzsölgette az állát Attila. – Egyesülés, extázis, utána meg új élet... szerintem igenis meg kellene fontolni az elméletemet – mondta, majd elvigyorodott. – Nyugi, csak vicceltem. Lássuk, te mire jutottál.

– Oké. Kezdjük azzal, hogy a szöveg erős rokonságot mutat az egyiptomi *Halottak könyvével* – mondtam. – Úgyhogy, bár igen kreatív a te értelmezésed is, jóval valószínűbb az az olvasat, miszerint a lélekről szól ez a pár sor.

– Ez eddig rendben van.

– A kulcsmondat szerintem a következő: „Ki léphet a Rejtett Kamrába, mely őrzi a lélek tökéletesítésének varázslatos tudását?”

– Vagyis a szöveg a lélek *tökéletesítéséről* szólna? – kérdezte Attila.

– Igen, gyanítom, hogy valamilyen lélekmágiáról van szó, de azt ne kérdezd, hogyan lehet tökéletesíteni egy lelket.

– Nem kérdezem. Egyelőre küzdök az információval, miszerint létezhet lélekmágia.

– De hát az egyiptomiak már több ezer évvel ezelőtt megalkották a *Halottak könyvét*, ami nem más, mint egy sor igen durva lélekmágia! – mutattam rá egy szerintem igen erős évrre.

– Valóban – mondta Attila. – És ők lehet, hogy hittek is benne, de most nem időszámításunk előtt háromezret írunk. A huszonegyedik században épeszű ember nem hiszi, hogy ha elolvassa azt a szöveget, akkor majd pihizhet egy jót a Túlvilágon.

– Épp ideje, hogy újragondold ezt a dolgot. Hajósnak valami miatt igen fontos ez a szöveg. És nem hinném, hogy azért szeretné megkaparintani, mert ha ez nálam marad, akkor pótolhatatlan veszteség éri az egyiptológia tudományát.

– Szóval te hiszel a *Halottak Könyvében*.

– Mondjuk úgy: kezdek hinni a lélekmágiában – fogalmaztam óvatosan. Ismervén Attila szkepticizmusát, megtartóztattam magam az őszinte, szimpla „igen” választól. A kifejtett verziót pedig, miszerint tízéves korom óta meggyőződésemmel, hogy az egyiptomiak igazi mágikus tudást rögzítettek a papiruszokon, különösen értelmetlennek tartottam volna bevallani. Attila átgondolta a válaszomat, legalábbis így tűnt a hallgatásából.

– Egy ideje én is hiszek pár dologban – mondta végül. – Évről évre látom Ligeia lélekmágiáját. Persze korábban nem sejtettem, hogy mindennek köze lehetne ahhoz, amiben elvileg nem hiszek, de mindegy.

– Nem hittél a lélekben? – bámultam rá döbbenten.

– Ez bonyolult – felelte.

– Naná, hogy bonyolult – mondtam. – Elvégre a lélekről beszélünk.

– Melletted kénytelen voltam felfüggeszteni mindent, amire a korábbi világot alapoztam – közölte váratlanul. Ez nem a szöveg megfejtéséről szólt, hanem róla és rólam, én pedig elengedtem a selyempapírt, hogy ne legyen olyan feltűnő a kezem remegése. – Úgyhogy egy ideje elfogadom, hogy a lélek egy teljesen más jellegű dolog, mint aminek hittem, és hogy létezik olyan mágikus erő, ami képes lehet manipulálni.

– Nem valami megnyugtató gondolat, igaz? – kérdeztem hal-
kan.

– Nem éppen – hagyta rám. Nem hoztuk szóba Ligeiát, a harapását, a mágiát, ami egy ideig megszabta Attila érzelmeit. És főként nem hoztam szóba ennek egyenes következményét, ami momentán az én érzelmeimet kuszálta össze tökéletesen. Ennél még az egyiptomi Alvilág is jobb téma volt.

– Ez a szöveg... én egyre biztosabb vagyok benne, hogy ez egy varázsigé, ami manipulálja a lelket – tereltem vissza a beszélgetést az eredeti medrébe. – De ami a lényeg: az irat nagy része egy helyről szól. Valaki piros tintával aláhúzta Kheret-Neter hieroglifáit, egy nyilat húzott a margóig, és azt írta rá magyarul: *ez az a hely*. Talán ott kell elvégezni a varázslatot.

– Fantasztikus. Bár nem tudom, hogy mennyiben tekinthető áttörésnek annak felismerése, hogy egy titkos kamrát keresünk, ami nem látható ezen a földön. És persze nagyon szeretném azt hinni, hogy az „Alvilág” szó pusztán dekorációs jelleggel szerepel a szövegben, de elég régóta dolgozom a természetfeletti szakmában ahhoz, hogy ne legyenek ilyen naiv elképzeléseim. – Megrezzent, mintha eszébe jutott volna valami, de elhessegette magától a kellemetlen gondolatot. – Mi az az ízé, amit nem fordítottál le? – bökött a papírra.

– Kheret-Neter? – kérdeztem. – Lefordítottam. Az az istennek földje.

– Ja, az mindjárt más – nyugtatott meg szokásos szarkazmusával. – Tökig szarban vagyunk, ha ezt szó szerint kell értelmezni.

– Egyetértek – sóhajtottam. Attila várakozóan az asztalra könyökölt.

– Ugye most az következik, hogy elmagyarázod, miként lehet ezt az izét metaforikusan felfejteni? – reménykedett. Én meg visszafogtam magam, és nem kötöttem az orrára, hogy amióta ismerem, az én világom is alapjaiban remegett meg, és bár egyre vadabb dolgokban hiszek, a csoda szó valahogy kikopott a szótáramból.

– Igyekszem – dűnnyögtem, és minden erőmmel igyekeztem arra koncentrálni, hogy meglássam a szövegben rejlő lehetőségeket. Attila fürkésző tekintete nem segített.

Kinéztam az ablakon, hátha támad valami isteni sugallatom, de csak a futómániás szembeszomszéd kocogó alakjával találkoztam, érdemi inspirációval nem nagyon.

– Iszol egy kávé? – kérdezte Attila, én pedig továbbra is az előkertet bámultam. Leginkább azt szeretem ebben a házban, hogy a fák takarása védelmet nyújt a kíváncsi szemek elől. A nagy kert biztosítja, hogy ne találkozzam túl gyakran a közelben élőkkal, így egy-egy távolban felbúgó fűnyírón kívül semmi sem zavarja meg a nyugalمامat. Itt aztán nincs veszekedéstől hangos lépcsőház, nincs fentről átszűrődő cipőkopogás, bútornyikorgás, vízcsobogás vagy tévézaj, nincs földszintről érkező csöveregetés és telefonálgatás azért, mert hangos lenne a tőlem átszűrődő cipőkopogás, bútornyikorgás, vízcsobogás vagy tévézaj. A legközelebbi házhoz tartozó telek úgy fél kilométerrel innen kezdődött, a szembeszomszéd minipalotájának bal felét pedig ugyan láttam a nappalim ablakából, de a tulajdonoshoz még nem volt szerencsém (azon túl, hogy elsuhant párszor a

két ház közt vezető úton, nyilván a lehető legdrágábban beszerezhető márkás futóöltözetben). Új otthonom tökéletes rejtkehely lett volna – ha Attila időnként nem jelent volna meg a kapuban. Márpedig épp előle igyekeztem volna elbújni, legalább arra az időre, amíg megtanulom kezelni a vele kapcsolatos érzéseimet.

– Rendesen beletemetkeztél a látványba – jegyezte meg, miközben elém tolta a gőzölgő bögrét.

– Milyen temetkezés ...? – kérdeztem vissza révetegen.

– Mondom, beletemetkeztél. Mindegy.

– Nem, nem – élénkültem meg egy pillanat alatt. – Ez az! *Temetkezés!*

– Nem igazán tudlak követni – mondta Attila. – Ez persze nem újdonság.

Valóban nem, gondoltam magamban, de kivételesen nem vesztegettem időt arra, hogy lecsapjam a magas labdát. Amikor az ember épp megvilágosodik, legyen benne annyi méltóság, hogy a lényegre koncentrál, és nem alázza a beszélgetőpartnerét, bár megérdemelné.

– Az Alvilágról beszélek! – hadartam. – Az Alvilág a szövegben nyilván nem szó szerint értendő!

– Bármilyen abszurd értelmezésre hajlok, ami az Alvilágot nem szó szerint értelmezi – közölte Attila, majd belekortyolt a kávéjába.

– Gízát is nevezték Alvilágnak!

– Gíza? Az a Gíza, ahol a piramisok vannak?

– Pontosan! Azért hívták Alvilágnak, mert az volt az elsődleges temetkezési hely. És mivel a szöveg Nofertiti rejtett kamráját említi, nagyon valószínű, hogy arról a helyről van szó, ahová Nofertitit temették! – Attila lassan letette a bögre kávéját, arcára földöntúli mosoly költözött.

– Te megfejtetted! – kiáltott fel lelkesen. – Nem tudom, hogyan, de megfejtetted a szöveget! Tuti, hogy ez lesz a jó megoldás – csapott ököllel a konyhaasztalra.

– Azért ne örülj ennyire! – hűtöttem le a lelkesedését. Attila ökle felemelkedett, megállt a levegőben, majd végül újra az asztalon landolt, ernyedten, erőtlenül.

– Mi a gubanc? – kérdezte elkomorodva. Hátrasimította szokás szerint nagyon rövidre nyírt haját, nem mintha esélye lett volna akár egyetlen hajszálnak is arra, hogy a szemébe lógjon.

– Épp csak annyi, hogy baromira nem tudjuk, hol temették el Nofertitit.

– Akkor megvan a feladat – dőlt hátra Attila. Irigyeltem az egyszerű világképét. – Ki kell deríteni, hol az a hely.

– Ha ez menne, akkor a lábam nyomát is megcsókolnák azok, akik majdnem megbuktattak az egyiptológia szigorlatomon – mondtam. – Inspiráló gondolat, szó se róla. . . – méltáztam el egy röpke pillanatra. – De erre semmi esély sincs. Már csak azért sem, mert Nofertiti ugyebár vámpírmúzsza volt, és az elpusztult vámpírok, temethető holttest híján, ritkán büszkélkedhetnek sírhellyel.

– Urnás temetésről még nem hallottál? – vigyorodott el Attila. – Ha a test elporlad, attól még. . . – Ránéztem, neki pedig elakadt hangja. Tudtam, hogy előbb szólalt meg, mint gondolkodott volna, és eszébe se jutott, hogy az urnáról nekem nem egy vámpírkarózás jut az eszembe, hanem a szüleim halála és temetése. De azt is tudtam, hogy ez azért fordulhatott elő, mert Attila soha nem érzi szükségét annak, hogy gondoljon más érzelmeire. A keserű düh azonban csak egy pillanatra lobbant lángra bennem. Mire képes voltam megszólalni, már csak fekete pernye maradt belőle: az üresség sajgó jelenléte, a veszteség mementója.

– De, hallottam már urnás temetésről – feleltem lesújtva. – És tudom, ha a testből nem marad más, csak hamu, akkor marad az urnás temetkezés. *Erre* nem kell emlékeztetned.

– Bori, én nem akartam. . .

– Tudom – vágtam a szavába minden indulat nélkül. – Tudom, hogy nem a szüleimre céloztál, tudom, hogy nem direkt csinálod, tudom, hogy egyszerűen egy érzéketlen tapló vagy, nulla empátiával, ezért nem haragszom.

– Ismerem ezt a Borit, kár is tagadni. Amikor ilyen kimérten higgadt vagy, és a szád ennyire elvékonyul. A szemed sötétebb lesz, egész furán zöld. És úgy veszed a levegőt, mintha valami elcseszett jógaórán lennél.

– Tényleg nem haragszom – fújtam ki a levegőt. – Felzaklattott a megjegyzésed, ezt mondhatjuk, de nem haragszom.

– Oké.

– És az elporladt vámpírok még urnában sem szokták végezni, ez tény – próbáltam menekülni a felkavaró szóváltás elől. Attila hálásan csapott le a vámpírtémára, örült, hogy megszabadulhat a további kínos megjegyzésektől.

– Igen, tény. Főleg mivel egy vámpír szinte mindig erőszakos halált hal, és az, aki hamut csinál belőle, ritkán hord magánál kisseprűt és lapátot.

– Pontosan – bólintottam egy fokkal kevésbé ingerülten. Bár az a gondolat, hogy a vámpírhalálról való értekezés az én életemben már a megnyugtató kategóriába sorolandó, azért kissé nyugtalanító volt.

– Szóval a fantasztikus sírhelyötlet nem is annyira fantasztikus – foglalta össze Attila csalódottan töprengésem eredményeit.

– Ez azért nem olyan biztos – feleltem óvatosan, megfontoltan engedve szabadjárá a lassan alakot öltő gondolatot.

– Nem biztos? – hajolt felém Attila izgatottan. Arca szinte súrolta az enyémet, nekem pedig elakadt a lélegzetem. – Rájöttél?

– Egy kósza ötlet – mondtam lélegzet-visszafojtva. Persze nem az ötlet nagyszerűsége miatt éreztem úgy, hogy nem kapok levegőt, de ez most oly mindegy volt. Attila rám szegezte a tekintetét, és én éreztem, hogy jó helyen kapiskálok. – Nyilván nem egy olyan sírhelyet kell keresnünk, amiben ténylegesen a teste nyugszik, de valami síremlékfélé. Talán egy kenotáfiumról lehet szó.

– Kenu micsoda?

Felsóhajtottam. Nehéz olyasvalakivel lelki dolgokról értekezni, aki sportközvetítéseken szocializálódott.

– Kenotáfium. Vagyis álsír. – Attila felvonta a szemöldökét, én pedig folytattam a magyarázást: – Egy sírkamra, test nélkül. Olyan síremlék, amelybe senkit nem temettek, de egy olyan személy emlékét őrzi, akinek a teste máshol vagy ismeretlen helyen van eltemetve. Vagy mondjuk akinek a holtteste nem fellelhető, nem hozzáférhető.

– Mert mondjuk a tengerbe veszett vagy a tűz martaléka lett – fűzte tovább a gondolatot Attila, jelezve, hogy ezúttal nagyon is érti, miről beszélek. Alapjában véve fejlődőképes volt.

– Ozirisznek például számos kenotáfiuma ismert.

– Ozirisz? – nézett rám Attila jelentőségteljesen. – A kanos, penészedő isten?

– A halottaiból feltámadt isten – pontosítottam rutinosan.

– De hogy egy magyar példát hozzak: a várnai csatában elesett II. Ulászló magyar király síremléke a csata színhelyén, Várna közelében szintén egy kenotáfium.

– Csodás. Nem mintha kerestem volna arrafelé a holttestét.

– Visszatérve Nofertitire: az ő kenotáfiuma sajnos gyakorlatilag bárhol lehet, a Királyok völgyétől Amarnáig. De talán Ligeia segíthet ebben.

– Ligeia? – Attilának jogosan voltak fenntartásai a vámpírmúzsával szemben, de momentán nem tudtam előállni jobb ötlettel. Bár lett volna alternatíva! Én is örültem volna neki.

– Ligeia – ismétellem elszántan. – Neki esetleg lehet információja Nofertiti titkos kamrájáról. Úgy tűnt, ismerték egymást... – gondolkodtam hangosan.

– És mégis, mikor tűnt úgy? – érdeklődött Attila.

– Egyszer volt vele egy beszélgetésem – mondtam kelletlenül. Nem akartam hozzátenni, hogy „még mielőtt megharapott volna téged a Megváltó Hold Ünnepe”. – Ligeia úgy beszélt Nofertitiről, mint akit jól ismert valaha. Sőt, tekintve a vámpírmúzsák életkorát, nekem nagyon úgy tűnik, hogy ezek mindannyian ismerték egymást valamikor. Persze, lehet, hogy akkor még más testben lakoztak, meg másképp hívták őket, de hát ez a testcsere a vámpírmúzsák jellemzője.

– Számomra ez az egész felfoghatatlan – jegyezte meg Attila. – Az is elég ijesztő, hogy akit megharap egy múzsa a holdrituálé alatt, az valóban ihletet kap. Még ha az ihletet meglehetősen tágra is definiáljuk – tette hozzá gyorsan, és elkapta a tekintetét. Hihetetlen, de zavarba jött. Talán még jobban zavarban volt, mint amikor ténylegesen a múzsacsók hatása alatt állt, és szerelmi lángolása szinte megperzselt, ha csak a közelébe léptem is, és ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy szonettekben mondja el az érzéseit. Most örült, hogy végre nem kötötte gúzsba a Ligeia által életre hívott szenvedély, és lehetőleg kitörölte volna a múlt kínos szerelmi emlékeit.

– A múzsa lélekvándorlása viszont egyszerűen nem fér bele a világképembe, sajnálom – folytatta. – Azt is elég nehéz volt megemésztennem, hogy az eddig lélektelennek titulált vámpíroknak mégiscsak van lelkük, akármilyen csonka és kárhozott is az a lélekdarabka. De hogy ha ez egy vámpírmúzsában van, akkor

az a lélek nem távozik el oda, ahová a többi istenverte vámpír lelke, hanem egyszerűen beköltözik a legközelebbi vámpír testébe. Hát ez rendesen kiveri a biztosítékot nálam.

– Ezt kábé nekem is annyira sikerült megemésztenem, mint neked – nyugtattam meg.

– Akkor jó – állt fel az asztal mellől, és megjátszott nyegléssel kinyújtóztatta tagjait. – Utálnám, ha neked jobb lenne, mint nekem – vigyorgott.

Hozta a régi formáját, ezt el kellett ismernem. Nekem viszont iszonyúan tepernem kellett, hogy ne sírjon le rólam, mennyire harc képtelen vagyok vele szemben.

– Mostanság nem nagyon versenyezhetek veled – tártam szét a karomat megadóan. – Mi überelhetné a szabadság újbóli élvezetét?

– Ez már igaz – biccentett Attila. – Szívedre ne vedd, de óriási megkönnyebbülés, hogy nem szerelmi vallomásokon és izzasztó ágyjeleneteken jár állandóan az eszem. – Az tényleg klassz lehet, gondoltam, miközben igyekeztem széles mosolyt erőltetni az arcomra.

– Hát még nekem! – mondtam a kellenél kicsit harsányabban.

– Nos, tudtam, hogy egyszer csak összejön, és sikerül örömet okoznom neked – veregette meg a karomat atyáskodóan. Még jó, hogy a vámpírszérum a hűtőben lapul, gondoltam. Ha a nyakamban lógott volna, tuti bevállaltam volna a pazarlást, csak hogy jó keményen behúzhassak egyet.

– Minden vágyad így teljesüljön! – kívántam teljes szívemből.

– Ez igazán előzékeny felajánlás a részedről – nézett rám diadalittas mosollyal. Tudtam, hogy belemásztam egy csapdába, csak még azt nem láttam, melyikbe.

– Igazán? – kérdeztem vissza óvatosan.

– Naná! – felelte. – Egyik leghőbb vágyam ugyanis, hogy egyhamar lehetőleg ne kelljen találkoznom Ligeiával. Úgyhogy tiéd a nemes feladat, ha már ilyen nagylelkű voltál. – Nem nagylelkű, hanem lúzer, helyesbítettem magamban, de ezt hangosan azért nem jegyeztem meg.

– Egyébként is enyém lenne a feladat – mondtam. – Ligeia, úgy érzem, valahogy kevésbé beszédes, ha te is a közelében vagy.

– Nem tehetek róla, ha megérzi a dühömet és a gyűlöletemet. Nem én haraptam meg és tettem vergődő hősszerelmissé, ezt azért szeretném hangsúlyozni.

– Tudom – vágtam rá ingerülten, majd beletörődve hozzátettem. – Még ma beugrom hozzá.

Összehajtogattam Weinhauser nagyí örökségének szövegét, és visszatettem a mappába. A muszáj nagy úr, gondoltam. És bár én sem vágytam túlzottan egy vámpírmúzsaival való csevegésre, kifogytam az épkezláb ötletekből. Nem nagyon hittem abban, hogy Ligeiánál sikerrel járhatok, de egyelőre rá voltunk utalva a múzsa segítségére. Egy próbát mindenképpen megért.

3.

Az esték már hűvösebbek voltak, de tudtam, nem ezért borzongtam meg az autóból kikászálódva. Nem lelkesített a Ligeiával való találkozás lehetősége. Az IQ-vámpírok szálláshelyére rendszeresen bejártam, főleg könyvtározni, esetleg Fehérhollóval váltani pár szót, két vámpírt azonban egy ideje messziről elkerültem. Az egyik Koppány volt, akit nehezemre esett újra múzsacsókmentesen látnom, hiszen amíg Ligeia harapásának hatása alatt állt, szinte baráti viszonyt ápoltuk, most azonban kontrollálhatatlanabb volt, mint egy újszülött vérszopó. A má-

sik maga Ligeia volt, a vámpírmúzsza, új keletű problémáim egyes számú kiváltója.

Kezdjük ott, hogy miatta kerültem a Nemzetbiztonság szolgálatába, Attila főnöksége alá. Ez önmagában sem egy vidám, szívet gyönyörködtető élmény, és akkor a következményeiről még nem is ejtettünk szót. Mondjuk arról, hogy mehettem kiszabadítani Ligeiát a rivális vámpírbanda karmai közül, és így megismerkedhettem a barátságosnak még véletlenül sem nevezhető Rocco vendégszeretetével. Vagy arról, hogy áteshettem egy jó kis kényszerítés-feloldó varázslaton. Meg egy vámpírmúzsacsókon. És ezek közül a leszbikus múzsacsók volt a legjobb, úgyhogy a többi elképzelhető. Ja, és ne feledkezzünk meg arról sem, hogy Ligeia sikeresen megharapta Attilát is a holdünnep rituálé lezáró aktusaként, így kaptam egy rám gerjedt főnököt is. Ami nem is lett volna akkora gáz, ha nem múlt volna el a múzsacsók hatása mire én is észbe kaptam. Ilyen apróságokon azonban már nem akadok ki, amióta megátkoztak, és tudom, hogy mindig, mindennél van lejjebb. Még akkor is, ha éppen nem látom, hogy lehetne ennél mélyebbre süllyedni a megaláztatásban. Ám mivel alapvetően optimista személyiség vagyok, hiszem, hogy ennek a módja is ki fog derülni egyszer.

Határozott mozdulattal becsaptam a Suzuki ajtaját, és elindultam felfelé a lépcsőn. A boltíves kapuban szokás szerint vérmedvék vigyáztak arra, hogy akárki ne tudjon csak úgy ki-be sétálgatni.

– Ligeiához jöttem – mondtam Kittinek, aki két másik társával együtt biztosította a bejáratot a portásfülke előtt.

– Szólunk neki – biccentett Kitti az egyik srácnak, aki azonnal elindult az alagsor felé. – Addig ülj le nyugodtan.

– Kösz – mondtam, és ledobtam magam a padra, ami talán az öröknek volt fenntartva, de épp egy vérmedve sem érezte szük-

ségét annak, hogy látványosan pihenjen. Nekem viszont hirtelen kifutott a vér a fejből, így jólesett némi vízszintes felület a fenekem alatt.

Nem mintha attól tartottam volna, hogy Ligeia engem is megtámad. A múzsa tartozott nekem, és az ilyesmit még a vámpírok is komolyan veszik. Ezzel együtt a gyomromat valahogy nem tudtam meggyőzni arról, hogy jó ötlet volt idemerészkedni vámpírszérum nélkül. Márpedig a szérum momentán szóba sem jöhetett. Ugyan lapult a hűtőmben két adag belőle, Eric Bowman jóvoltából, de egyrészt ez abszolút vérsztartalék volt, másrészt pedig az ember jól gondolja meg, beszérumozza-e magát akkor, amikor nem áll rendelkezésére némi regeneráló ital – erre pedig most nemigen számíthattam. A nyakláncot most csak megszókból hordtam, egy egyszerű, kapszulamentes aranymedállal; és bár az elmúlt hetek szerencsére nyugodtan teltek, veszélyes akció körvonalazódása nélkül, azért aggasztott a tudat, hogy nincs megoldva a regenerálódó bájjital utánpótlás ellátása.

A varázsitalt eddig a Hajós-dinasztia boszorkánykonyhájából szereztük be, csakhogy Attila viszonya finoman szólva meglazult a családdal, miután válni készült Hajósék médium büszkeségétől, Esztertől, aki nem mellesleg épp Attila gyerekével volt várandós. Szó se róla, bizonyos fokig megnyugtató érzés, hogy más élete is tud annyira elcseszett lenni, mint az enyéem, de a regeneráló ital hiánya eléggé meg tudja nehezíteni az olyasfélék életét, akik rajta vannak a vámpírok feketelistáján, tehát annyira mégsem örültem. Mert ne áltassuk magunkat: az a tény, hogy épp átokmentesen tengettem az életemet, még nem jelentette azt, hogy Rocco megbarátkozott volna velem, és helyeselte volna, hogy az IQ-vámpírok szövetségesévé váltam.

De az a nyomorult regeneráló ital egyre elérhetlenebb távolságba került tőlem. Az öreg Hajós becsületére legyen mondva, ő

nem tartott haragot Attilával, de Eszter ott lakott náluk, és ez nem erősítette a családi kapcsolatok kiaknázásának lehetőségét. Attila nem akarta odadugni a képét, hogy szívességet kérjen Hajóstól, de az alapprobléma valójában az volt, hogy én sem akartam odadugni a képemet Attilához, hogy ilyen szívességeket kérjek tőle, hacsak nem élet-halál kérdése. És ugyan ez nyilván élet-halál kérdése lesz egy adott pillanatban, nekem kissé ciki azzal érvelni, hogy jobb ma egy regeneráló ital, mint holnap egy halott Bori. Bár engem meggyőzne, ezt azért szeretném hangsúlyozni.

– Ligeia a kertben vár – állt meg előttem a vérmedve, akit Kitti futárként használt.

– Kösz – vettem oda halkán, és elszántan elindultam a lépcsők felé.

A kert az alagsorból nyílt, a folyosó jobb oldalán. Ismertem már a járást, legutóbb is itt volt szerencsém beszélgetni Ligeiával. Úgy tűnt, szereti ezt a helyet, mely valójában egy hatalmas parkká épült az elmúlt pár évben.

Ligeia egy szökőkút mellett, jól látható helyen várt. Szokása szerint jelmeznek is beillő ruhakölteményt viselt. Világoskék ruháját a dekoltáznál és a ruhaaljnál fekete csipke szegélyezte, hullámos fekete haját halántékánál óriási kék virág díszítette. Tudtam, hogy csak az én elmémben jelenik meg így, de nem bírtam rájönni, kire is emlékeztet e percben.

Ezúttal nem várt illúzió keltette hó, és nem ámított el virágszirmok ragyogása a vakító fehérségben. Csak onnan tudtam, hogy Ligeia újra babrál elmém valóságérzetével, hogy a lábánál kis patak csörgedezett, melynek vize hol kék volt, hol vérvörös. Tetszetős illúzió volt, bár amióta túléltem egy igazi illúziócsapdát, valahogy nem vágytam arra, hogy bárki is manipulálja az agyamat. Ennek ellenére elismerően bólintottam, mire a látványcsermelyből egy pillanatra apró aranyhalak szökkenek fel.

– Szép munka – mondtam köszönés helyett, mire a patak újra beleolvadt a zöld fűbe, s az aranyhalak helyett rozsdaszín virágok pettyezték a látványt. Óvatosan léptem előre, nem tudtam, vajon ez is pusztán illúzió vagy már maga a valóság. Nem mintha olyan nagy lenne a szakadék a kettő közt, állapítottam meg legutóbb.

Szandálban voltam, és a fű lágyan simította meztelen lábfejemet. Úgy döntöttem, a talaj valószínűleg biztonságos, az ösvény, amit magam előtt látok, minden bizonnyal a valóságnak is részét képezi, így továbbhaladtam. A fű azonban mintha kifutott volna a lábam alól, s a szándalom sarka hirtelen nagyot koppant egy kőlapon. Körülnéztem, és láttam, hogy a füves ösvény valójában le van kövezve. Vagy nem valójában. Most már végképp képtelen voltam eldönteni.

– Csak ujjgyakorlat volt – nézett rám Ligeia mindig ismerősen ismeretlen tekintetével. – Gyere nyugodtan. A kövek maradnak.

– Rendben – mondtam, és továbbsétáltam.

– Remélem, nem ijedtél meg – közölte hideg egykedvűséggel.

Alaposan végigmért, mintha a félelem jelét kutatná a gesztusaiban, de nyilván csalódást okoztam, így taktikát váltott.

– Ez korántsem olyan illúzió, amiben részed volt. Hallottam, megjártad Dabrel rémálomcsapdját. Gratulálok! Azt mondják, becserkéztetek egy igazi lúdvércet... – nézett rám kíváncsian.

Alabástrom arcát, ha lehet, még sápadtabbá varázsolták a vérvörös, tökéletes ívű ajkak, és bár elegáns mosollyal támadott, én résen voltam. Nem akartam sztorizgatni, inkább én szerettem volna információhoz jutni.

– Azt is rebesgetik, a lúdvércet egy vámpírmúzsa harapása hívta életre – válaszoltam könnyedén. Ligeia felhúzta a szemöldökét.

– Ki mondja? – érdeklődött negédesen, miközben intett, hogy csatlakozzam, és járjunk egyet a kertben. Elsétáltunk a szökőkút mellett, és a virágóra felé vettük az utat.

– A kikezdhethetlen logikám – feleltem szerényen. – És maga a lúdvérc is.

– Ha jól hallottam, a lúdvérc már csak múlt idő. Úgyhogy ő csak *mondta*.

No igen, nyomtam el egy sóhajt magamban. Laurából nem maradt más, csak egy apró, szénfekete kő, no meg egy kupac hamu. A kalandra emlékeztető kő a szérumtartó medálok mellé került az ékszeres doboznak használt vajtartóba. Egy ideje már terveztem, hogy igazi fadobozra cserélem, csak valahogy mindig akadt fontosabb dolgom: hol egy átok miatt készültem kinyuvadni, hol egy rémálomcsapdában vergődtem. Hiába, élni tudni kell. De ezt inkább nem hangoztattam a már régóta hallott Ligeia előtt.

– Az információt azért még élve adta át – kémleltem Ligeia átható tekintetét. Őzikeszeme ártatlanságot sugallt, de tudtam, ez az ártatlanság csak az elmében létezik. – Tudod, melyik múzsa volt?

– Számít ez? – kérdezett vissza, s a hold felé fordította az arcát, mintha érezni akarná a sápadt sugarak érintését. Mikor újra rám nézett, a szeme indigókéken ragyogott.

– Fogalmam sincs – mondtam őszintén. – Az ember azt hinné, hogy egyik vámpírmúzsa olyan, mint a másik. De ha jól emlékszem egy beszélgetésünkre, a vámpírmúzsák ereje, tehetsége nem azonos. Úgyhogy akár számíthat is. Gondolom, akármelyikőtök nem képes levadászni egy boszorkányt, még akkor sem, ha az éppen terhes, vagy akár szülni készül.

– Ó, – nézett rám Ligeia egy felsőbbrendű mosollyal. – Szóval ez volt az elméleted.

– Ez inkább egy legenda volt, amit nem vetettünk el teljesen. Ha az ember túllép azon, hogy mindez mennyire valószínűtlen, egész logikusnak tűnik. Egy lúdvérchez kell egy boszorkány, egy alakváltó, és egy vámpírmúzsa. Ki lehet ezt sakkozni.

– Igen, ki lehet – értett egyet Ligeia.

– Egy vámpír nem hord ki gyereket, a halottak valahogy nem szoktak már ilyesmikkel foglalkozni – kezdtem sorolni az érveimet. – Egy alakváltó sem, elvégre kilenc hónap az testvérek között is nyolc alakváltás, nincs az a magzat, ami túlélne. Tehát marad a boszorkány. Az apa nyilván az alakváltó. És gondolom, a harapásnak valahogy a születés tájékán kellett történnie...

Ligeiára néztem és megvilágosodtam.

– Rosszul gondoltam – helyesbítettem azonnal. – Akkor kellett megfogannia, amikor a boszorkány még a múzsaharapás hatása alatt állt – szakadt ki belőlem a felismerés.

– Néha kifejezetten élvezem a társaságodat – jelentette ki Ligeia, miközben megrázta éjfékete haját, hogy az vöröses tincsekben hulljon újra a vállára. Még soha nem volt ennyire instabil a külseje, és tudtam, hogy ez a változékonyság az én lelkiállapotomat tükrözi. Ligeiát mindenki tökéletesnek látja, de mindenki másképp látja tökéletesnek. És ha valakinek épp nincs egyértelmű koncepciója a szépre, akkor előfordulhat, hogy Ligeia tréfát űz az érzékeivel. – Beléd sem kell harapnom, s még így is ihletet adok. Eszméletlen.

– Tudom. Épp így működik a netes szex is – mondtam megértően, miközben Gézával közös virtuális múltunk emléke végigsimította a gerincemet.

– Ezt azért kétlem – nézett rám Ligeia egy elnéző félmosollyal.

– Végül is – vontam meg a vállam –, neked is jó volt, nekem is...

– Igen, de nekem leginkább csak azért, mert növelte az ön-
éreztem.

– Miért, szerinted a pasiknak miért jó a netes szex? – düny-
nyögtem az orrom alatt, miközben átléptem egy díszkövön. –
Nem lepne meg, ha megtudnám, az internetet egy férfiműzsának
köszönhetjük. – Ligeiára meredtem. – Ez a gondolat is tőled van?

– Egészségedre! – bólintott széles mosollyal. Ma határozot-
tan jó passzban volt: nem akart belém harapni, és nem akart
lesmárolni sem. Hiába, no, egy kiadós átok után az ember meg-
tanul örülni az élet apró ajándékainak.

– Ezt azért tudod csinálni, mert volt egy csókunk, ugye? –
kérdeztem, gyanítva, hogy ezt a tudást is Ligeia sugallta nekem.

– Igen – bólintott. – Nem megy mindig. De ma igen erős a
hold ereje.

Ez az én szerencsém, gondoltam magamban. Épp jókor aka-
rok értékes információhoz jutni.

– Akkor megköszönném, ha szánnál rám még egy kis ihletet
– közöltem lassan, szembefordulva a vámpírral. – Bár a közön-
séges információközlés is megfelel – tettem hozzá.

Ligeia kíváncsian nézett rám. A hold fényében áttetszőbbnek
tűnt a bőre, mint valaha, a hajából pedig kifutott a szín, és pár
pillanat erejéig szinte tejfelszőke tincsek keretezték az arcát.

– Nofertitiről szeretnék kérdezni.

– Mit szeretnél tudni?

– Például azt, hogy van-e sírja valahol. Vagy legalább álsírja.

– Egy kenotáfium? – csóválta a fejét Ligeia. – A vámpírmű-
zsák nemigen szoktak ilyesmivel büszkélkedni. Miért kérdezed?

– Van egy szöveg – próbáltam óvatosan fogalmazni –, ami
Nofertiti rejtett, vagyis titkos kamráját említi.

Bang! Akkora energiahuzat csapott az elmémbe, hogy kis hí-
ján hanyatt vágódtam. A fejem majd szétrepedt, én pedig össze-

görnyedtem a fájdalomtól. Pár másodperc alatt rendbe jöttem, de ez akkor sem volt kóser.

– Te megvontad tőlem az ihletet?! – kiáltottam fel döbbenten.

– Na látod, okos kislány vagy te az én ihletem nélkül is – felelte Ligeia csöppet sem megnyugtatóan.

– Szóval tudsz valamit erről a kamráról.

– Biztosíthatlak, hogy *erről* a kamráról semmit sem tudok – mondta Ligeia, ügyelve, hogy az arcán ne tükröződjön érzelem.

– Akkor tudsz valamit a...

– Biztosíthatlak – vágott a szavamba –, hogy ma különösen jó kedvemben találtál, és ezért a te érdekedben zártam le az ihletcsatornákat. Nem jó olyan tudást szerezni, amibe gyorsan bele lehet halni.

Szinte éreztem, ahogy a virágok magukba zuhannak. Mintha hirtelen minden nedvességet kiszippantott volna belőlük Ligeia néhány szava.

– Legalább annyit mondj...

– Nem segíthetek, sajnálom.

– Értem – mondtam gyorsan. – Hagyjuk a kamrákat! – javasoltam minden kíváncsiságom és meggyőződéselem ellenére. – Tudod, hol halt meg Nofertiti?

– Azt hiszem, Egyiptomban – töprengett fennhangon Ligeia. Na, bakker, gondoltam, te aztán leszűkítetted a kört. – Jóval túlélte Echnatont, hiszen egy vámpírmúzsa nem hal meg csak úgy, egyik pillanatról a másikra, tudod. De Echnaton nagy szerelem volt. Talán Nofertiti egyetlen igazi, nagy szerelme. Nem hinném, hogy messzire ment volna a rákövetkező évszázadokban.

Remek, gondoltam. Csak a tér- és az időkoordináta hiányzik. Innen szép nyerni. Kábé annyi az esélyünk, hogy ráleljünk erre a kamrára, mint egy gipszelt lábú lajhárnak Usain Bolt ellen száz méteren.

– Ismersz valakit, aki tudna segíteni? Aki tudhat Nofertiti sírjáról vagy álsírjáról? – kérdeztem lemondóan. Tudtam, hogy Ligeia már korántsem olyan segítőkész, mint pár perccel ezelőtt.

– Nem – rázta meg a fejét határozottan, és a szemembe nézett. A vámpírok kiválóan hazudnak, gondoltam. Ligeia is nyilván mestere a műfajnak. Nekem pedig nem kellett beszérumozva jönnöm ahhoz, hogy rájöjjenek: segíthetne, de valami lényegi infót elhallgat előlem. Azt viszont nem tudtam eldönteni, konkrétan igazat mondott-e Nofertiti sírhelyéről vagy sem.

Talán nem ártana ezt megkérdezni némi vámpírszérumos hazugság-detektorral is valamikor. Vagy legalább egy vámpírúr támogatásával, csillant fel bennem a remény. Az IQ-vámpírok szövetségese vagyok, tudatosítottam magamban. Abban nem bíztam, hogy Ligeia ennek hatására bármikor is kinyílna, mint valami időmosta kagyló, s elem tárná igazgyönggyel is felérő tudását. Fehérholló viszont számtalanszor bizonyította, hogy képes nagylelkű engedményeket tenni irányomban, ha elégszer felhívom a figyelmét arra az aprócska tényre, hogy már többször majdnem beadtam a kulcsot a sleppje miatt. Talán egy vámpírúr szóra bírhat egy vámpírmúzsát. Vagy talán túl naiv vagyok, még ennyi év után is.

– Köszönöm a beszélgetést – biccentettem felé, és megfordultam, hogy visszasétáljak az épületbe.

– Hiába is rohansz most Fehérhollóhoz – szólott utánam Ligeia, engem pedig kirázott a hideg. Mertem remélni, hogy csak a logikája működött, nem pedig az elmébe látó képessége. – Ma éjjel házon kívül van.

– Értem – feleltem, és visszanéztem. Ligeia vörhenyes haját ezerfelé fújta a szél. Éppolyan gyönyörű volt, mint amikor először láttam, de a tekintete annyi konokságot tükrözött, hogy az hét Weinhausernek is elég lett volna. Márpedig arról az oldalról

örököltük a makacsságot és az elszántságot, ezt egy időben sűrűn kellett hallgatnom a vasárnapi ebédnél.

Lehetsz konok és büszke, gondoltam, azért valamit csak sikerült megtudnom tőled. A kamra jó nyom. És előbb-utóbb megtudom, mi olyan titkos benne.

4.

Mivel Ligeiában nem tudtam megbízni, megkértem Kittit, hogy jelentsen be Fehérhollónál, hátha a múzsa csak időt akart nyerni. A vámpírúr azonban aznap valóban nem fogadott senkit, így szépen hazavezettem, hogy nyugodtan átgondolhassam a fejleményeket.

Ligeia féltve őrzi a rejtett kamrákra vonatkozó tudást, tehát valóban léteznek ezek a lélekmágiához kapcsolódó rejtekhelyek. Ez innentől kezdve egészen bizonyosnak tűnt. Kár, hogy Ligeia sosem lenne partner abban, hogy megfejtsük a szöveget, pedig ha neki felolvasnám a Weinhauser nagy hagyatékszövegét, ezt a pár sort, lehet, hogy ő simán helyre tudná tologatni a puzzle darabjait. De nehéz olyasvalakivel kirakósozni, aki nem azon töri a fejét, mit hova lehet illeszteni, hanem azon, hogyan lehetne zsebbe rejteni a kulcsfontosságú darabkákat.

A házba lépve majdnem hasra estem a bejárati ajtó mellett tárolt dobozban, ezért ingerülten rúgtam még egyet – ezúttal önként – az akadályba. A táskám egy jól begyakorolt mozdulatot követően a konyhaasztalon landolt. Aztán felkaptam a dobozt, tettem vele pár lépést, a konyha kövére ejtettem, majd a fal mellé rugdostam. Ma ennél több nem telik tőlem, gondoltam kimerülten.

Utáltam bevallani magamnak, hogy elakadtam a szöveggel. De még ennél is jobban utáltam arra gondolni, hogy régebben

mennyire motiválóan hatott rám Attila közelsége – amikor még nem jelentett mást számomra, csak egy gyökér főnököt, akit jólesik lenyűgözni. Az ő ösztönei vihart keltettek, az enyémek pedig elméleteket, és furcsamód mindkettőnk ösztönei azt súgták, hogy egész jól kiegészítjük egymást. Ennek köszönhetően persze elfojtott gondolataim és vágyaim végképp nem egy rejtett sírkamra felé irányultak – bár Weinhauser nagy szerint az ember sohase tegyen felelőtlen kijelentéseket. A félig kifestett hálószoza felé lestem, és megállapítottam, hogy a családi igazságokban még mindig meg lehet bízni: egy szenvedélyektől fűtött egyiptológus bármikor képes összekombinálni az ösztöneit egy pöpec kis sírkamrával, itt volt rá az ékes bizonyíték.

Letornáztam a lábamról a szandált, és élvezettel tappogtam a langyos előszobakövön. Beléptem a hálóba, és ablakot nyitottam, hogy szellőzzön a festékszagtól terhes szoba. Jólesett az éjszakai levegő, levendula illatát hozta a langyos fuvallat, de tudtam, ennyi kevés lesz ahhoz, hogy felfrissüljenek az agysejtjeim.

Eltökélten néztem körbe. Valahogy ki kell tisztítani a fejemet. És a szívemet is. Az egyiptomiak jól tudták: valahol mégiscsak a szív a gondolkodás központja, még ha nem is pontosan úgy, ahogy ezt ők elképzelték.

Korán van még, állapítottam meg, egy kis szobafestés belefér. A nappaliba sétáltam, remélve, hogy a szennyesgyűjtőnek kikiáltott sarokban magasodó ruhakupac tetején még találok egy olyan pólót és sortot, amit újrahasznosíthatnék a festéshez. Mosnom kéne, állapítottam meg lehangoltan, mint ahogy azt is, hogy a porszívót oda kell végre biggyesztenem a sürgősen beszerzendő dolgok listájára, a szennyeskosár alá.

Listairás helyett azonban inkább dobtam egy megnyugtató kört a nappali ajtajára függesztett dartstáblán, majd rutinosan a hűtőhöz sétáltam, és mivel megint elfelejtettem sört venni, csak

szokásomhoz híven ellenőriztem, hogy a fém vajtartó őrzi-e még a kincseimet. Ott lapult minden: a szárnyas napkorongot és szkarabeuszt formáló szérumtartó medálok, bennük a csodaszer, mellettük pedig lidércnyomásom mementója, a fekete kő, mely egyszerre mesélt győzelemről és halálról. Vajon lehetne-e ékszert készíteni a kőből anélkül, hogy megsérülne? Úgy éreztem, ezt a követ bűn volna csiszolni, formára igazítani.

Visszamentem a hálóba. Villanyt ott egyelőre nem kapcsoltam a szúnyogok miatt, de a foszforeszkáló festéktől világító csillagrengeteg a mennyezeten elég fényt adott ahhoz, hogy jól lássak idebent.

Nincs is romantikusabb, mint a csillagos égbolt látványa egy sírkamra boltíves mennyezetén, néztem elismerően az elmúlt napok munkájának szívet melengető eredményére. Igaz, volt egy kis lelkifurdalásom a fluorescens festék korhűnek végképp nem nevezhető használata miatt, de a festékboltban nem tudtam ellenállni a csábításnak, és igazából nem bántam meg a döntésemet.

A diszkrét fényben feltűnt a szorgos szembeszomszéd, amint az esti futását abszolválja. A gondolat, hogy valaki képes naponta kétszer is kocogni, teljesen lefárasztott, mintha magam is átfutottam volna a városon. Hogy lesz ebből így festés, gondoltam lemondóan. A kutyasétáltató távolabbi szomszédot is sikerült megpillantanom, de ezenfelül csendes volt a környék, nyugodt, szinte álmosító.

Automatikusan a CD-lejátszó után nyúltam, és bekapcsoltam a zenét, hadd dübörögjön a basszus a fülemben, és hadd ne kelljen arra gondolnom a csendben, hogy talán minden másképp alakul, ha Géza nem tűnik el az életemből. Soha nem tudtam meg, ki keresett a szerencsenapom vége felé, amikor otthon hagytam a mobilomat, és Attilával elmentem megünnepelni az

átok feloldását. A mobilképernyő ismeretlen hívót jelzett ki, és gyakran gondoltam arra, hogy talán mégis Géza hívott, de amikor az általam ismert számon kerestem, soha nem vette fel a mobilját, így egy idő után abbahagytam a próbálkozást.

Hiányzott Géza. Hiányzott az az érzés, hogy van egy stabil pont az életemben. És ha erre gondoltam, képtelen voltam józanul értékelni a döntéseimet, érzéseimet. Vajon miért van az, hogy Attila közelében úgy dobog a szívem, mintha ki akarna szakadni a mellkasomból? Talán csak egy erősebb szenvedély után nézett a szervezetem, hogy leküzdje a Géza utáni sóvárgásomat... Vagy ez mindenképpen megtörtént volna, Gézától függetlenül is? Már nem igazodtam ki magamon sem.

A zene ellazított, én pedig egy teljes „working class hero” végigüvöltése után ráhangolódtam a feladatra, és készen álltam a munkára. Ideje volt levetnem a kinti ruhát, amit Ligeia tiszteletére kaptam magamra pár órával ezelőtt, és belebújni a festőgöncbe.

Mintha csengettek volna, de nem voltam benne biztos, így gyorsan lehalkítottam a zenét. Igen, csöngettek. Kelletlenül lépkedtem a bejárati ajtó felé. Csak Attila kereshetett, rajta kívül nem sokan tudták még azt se, hogy ideköltöztem, Dani pedig az utószezon kínálta lehetőségeket használta ki a barátnőjével, Nikivel, az egyik turistaparadicsomként működő mediterrán szigeten. Hogy épp melyiken, sosem tudtam, mivel folyton mozgásban voltak.

Nem nagyon akaródzott megtudnom, mi az a halaszthatatlan közölnivaló, ami ne érne rá holnapig, vagy ne lehetne telefonon letudni. Mondjuk, Attila mostanában hajlamos volt mindent inkább személyesen megbeszélni, mint telefonon, de azért a napi két látogatás még tőle is szokatlannak számított volna.

Nagy elánnal tártam szélesre az ajtót. Majd próbáltam feldolgozni a látványt. És lassan fújtam ki a levegőt, nagyon las-

san. Mintha ki tudja, mennyi ideig kellene kitartanom a víz alatt, miután egy alattomos örvény a mélybe húzott egy jéghideg folyóban. Örjítően mélyre.

5.

– Bejöhetek? – kérdezte csendesen, félrebiccentett fejvel Géza.

– Persze... – nyögtem nagy nehezen –, bújj be.

Éreztem, ahogy lassan újra vér tölti meg az ereimet. Ahogy előnt a melegség Géza láttán, ahogy magamhoz térít a tudat, hogy nem, persze hogy nem lépett ki szó nélkül az életemből.

Nem ugortam a nyakába, nem kiáltottam fel hangosan az örömtől, hagytam, hadd dolgozzam fel a látványt szép komótosan, örülve, kiélvezve a másodpercek minden egyes töredékét. És persze közben remegtem, nem tudván, mi következik. Magarázkodás? Megbánás? Békülés? Vagy épp ellenkezőleg: végleges szakítás? Nem tudtam felfogni, hogy visszajött, és csak így, szó nélkül beállít, de hát mit is mondhatott volna előre a telefonban? Ennyi idő után nehezebb felhívni valakit mobilon, mint személyesen tisztázni a múltat.

Igyekeztem annyira természetesen viselkedni, amennyire csak tőlem tellett. Elálltam a bejáratból, gyorsan villant kapcsoltam a folyosón, és próbáltam tiszta szívből mosolyogni, csakhogy a természetességemnek itt a végére is értem. Megbénultam attól, hogy újfent hatalmába kerített a szorongás és a döbbenet. *Most mi lesz?* Megszédültem egy pillanatra. *Most mi lesz?!*

– Úristen! – suttogtam akaratlanul.

– Meglepetés! – mondta Géza, és egy laza mozdulattal betette maga mögött az ajtót, mintha az elmúlt hetekben minden nap hazajött volna hozzám.

– Úristen! – ismételttem reményvesztetten. A szívem zakatolni kezdett, nem amolyan meglátom-Attilát-és-majd-kiugrik-a-szívem módra, hanem úgy, hogy majd' beleájultam a fájdalomba. De nem a mellkasomhoz kaptam, hanem a nyakamhoz, bár teljesen fölöslegesen, hiszen tudtam, hogy csak a medál pihen a láncon, a szérum nem.

Hogy lehettem ilyen amatőr, gondoltam, miközben nem tudtam tompítani a remegésen, ami egész testemet rázta. Beengedtem egy vámpírt, ezt nem hiszem el. Géza vámpír. *Ezt nem hiszem el. Hogy a démonszarba történetett ez?* De megszólalni nem bírtam, csak próbáltam végre elég levegőhöz jutni.

– Te tényleg meglepődtél – mosolyodott el. Azt a téglaszínű pólóját viselte, amit annyira szerettem rajta, egy sötétkék farmerrel, amire nem emlékeztem, pedig nem tűnt új darabnak. Az edzőcipője viszont olyan vakítóan fehér volt, mint a bőre – egyértelműen friss szerzemény.

– Az nem kifejezés – szedtem össze magam minden erőmmel.

– De nem látszol valami boldognak – állapította meg.

– Boldognak? – kérdeztem vissza értetlenül. – Boldognak?! Vámpír lettél, basszus, hogy lehetnék boldog? Hogy történhetett ez meg? És miért pont veled történt meg?

– Nyugi! – mondta Géza azzal a sármal, aminek korábban nem tudtam ellenállni, most viszont végképp megdermesztette ereimben a vért. – Lehet, hogy nem akartad, legalábbis soha nem vallottad volna be, hogy ezt akarod, de most, hogy már megtörtént, nézd a dolgok jó oldalát!

– És mégis, hol van ennek a dolognak a jó oldala? A vámpírrá válásnak nincs jó oldala, sajnálom!

Próbáltam gondolkodni. Vajon bántani akar? Vagy azt hiszi, innen lehet folytatni bármit is?

A szérumhoz lehetetlennek tűnt eljutnom, hacsak ki nem cselezem valahogy Gézát. Talán ha beteretelhetném a konyhába... Onnan már csak egy gyors hűtőnyitás, szérumkivétel, szűrés. Csak sajnos még végiggondolni is hosszabb, mint amennyi időbe egy vámpírnak telik, hogy ezt megakadályozza, még ha csak az utolsó pillanatban is jön rá arra, hogy mire készülök. De hogy rájönne, abban biztos voltam, a vámpírrá válás ugyanis nem csökkenti a személy IQ-ját – márpedig Géza emberként is embert próbálóan okos volt.

– Hogy mi a jó oldala? – lépett közelebb Géza, elállva a konyha felé menekülés útját. – Én még emlékszem, mennyire be tudtál indulni a vámpíros szexre – mondta, és két kezével a falat támasztva szinte magához préselt.

– Engedj el! – mondtam határozottan, bár tudtam, hogy jóval erősebb nálam. Megpróbáltam legalább az egyik kezét odébb taszítani. Meglepő módon nem erősködött, simán felemelte a karját, hogy levegőhöz jussak. – Nem bukom a vámpírszexre, nem tudom, honnan veszel ilyesmiket.

– Oké, akkor csak nevezzük nyakba harapós szexnek – vont vállat nagylelkűen. – Nekem úgy is jó.

– Ejtsük ezt a témát! – feleltem gyorsan. A konyha felé pillantottam, de Géza hirtelen elkapta a karomat, megszorította, és szinte a hálógig penderített. Felkiáltottam, a fájdalom és a meglepetés hangja pedig szemlátomást élvezettel töltötte el volt szerelmemet.

– Azt hiszed, nem tudom, mi pörget fel? Azt hiszed, nem emlékszem, kikkel töltöd minden szabad perced? Hogy nem tudsz mit kezdeni magaddal, ha nem feszít szét az adrenalin? – Berúgta a hálószoba ajtaját, de közben nem engedte el a karomat, nekem pedig már a könnyem is folyt a fájdalomtól. – Ez meg mi a franc?! – állt meg egy pillanatra, míg szétnézett a szobában.

Nem kellett villanyt kapcsolnia, és ez a felismerés újfent a szí-
vembe mart. – Már össze is álltál egy vámpírral?

– Honnan veszel ilyen örültséget?! – kiáltottam fel.

– Hálószoza mint sírkamra. Elmés kombináció. Ki az, Kop-
pány?

– Senki! – ráztam a fejemet, de ő két ujjá közé fogta az álla-
mat, és durván maga felé húzott. Az ablakon beáramlott a hűvö-
södő levegő, és egy pillanatra óriási volt a csábítás, hogy segítségért
kiáltsak, de az ajkamba haraptam. Nem azért, mintha sajnáltam
volna elpazarolni az energiáimat egy üvöltésre, amit úgysem hall
meg senki ezen a csendes környéken. A kihalt utca ijesztőnek
tűnt, de rémisztőbb volt a gondolat, hogy ha valaki meghallana,
és tényleg berontana segíteni, akkor jó eséllyel egy vámpír agyari
közt végezné. Ennek a veszélynek senkit nem tehettem ki.

A szérum most már fényévnyi távolságra tűnt, pedig mindent
bevállaltam volna érte. Kezdtém érezni, hogy a szérumhaszná-
lat utáni extrém, akár napokig tartó gyengeség picinyke ár az
ember életéért – adott esetben nem szabad lamentálni azon,
hogy nincs regeneráló ital. Azt azért túl lehet élni, hogy las-
san kap erőre az ember; egy komolyan gondolt vámpírharapást
viszont aligha. És sajnos egyre inkább az volt a benyomásom,
hogy nem sokáig marad épségben a nyaki artériám.

Kell a B terv, gondoltam, a szérum sosem fog összejönni.

A hátam nagyot csattant a falon, ahová Géza taszított, így
egy pillanatra a lélegzetem is elállt. Hogy jutottunk idáig? Hogy
lehetséges ez?

– Ne is gondolkodj a kis ezüst hegyű nyilacskáidon – mon-
ta, mintha olvasott volna a gondolataimban. – Tudom, mire
szoktad használni őket.

– Miért csinálod ezt? – kérdeztem. Alig jött ki hang a torko-
mon, de tudtam, hogy erővel úgysem győzhetek.

– Talán azért, mert vámpír vagyok? – kérdezett vissza cinkusan.

– Ki tette? – faggattam követelőzően. Nem mintha nekem állt volna a zászló, de azért úgy voltam vele, hogy ha túlélem ezt az estét, utána isten bizony karót verek annak a rohadéknak a szívébe, aki épp Gézát szemelte ki áldozatául. Aztán belém hasított a felismerés. – Mikor történt? – Géza rám nézett, és kezével lassan végigsimította a nyakamat. Az érintése ismeretlenül és visszataszítóan hűvös volt.

– Hogy mikor történt? – kérdezett vissza Géza flegmán, miközben keze egyre lejjebb csúszott. C terv, gondoltam összepréselt ajkakkal. C terv kell, de rohadt gyorsan. – Mondjuk akkor, amikor kétségbeesetten próbáltalak felhívni egy telefonfülkéből, hogy odaérj, mielőtt teljesen elvéreznék – felelte eltűzött, vámpíridegen sóhajjal.

– Te kerestél aznap... – esett le a tantusz. – Sosem tudtam biztosan. De miért nem... ?

– Hogy miért nem hívtalak mobilon? – nevetett fel Géza szinte hisztérikusan. – Fogalmazzunk úgy, hogy elég nagy szívás, amikor egy vámpír rálép előbb a csuklódra, majd a telefonodra, nehogy bárkit időben értesíthess. És az sem sokkal üdítőbb élmény, amikor hagyja, hogy utolsó erőddel elvonszold magad a közeli telefonig, végignézi, hogy félholtan arra vársz, hogy felvegye valaki, és amikor üzenetrögzítőre kapcsolna a rendszer, kirúgja a kezedből a kagylót, és úgy dönt, vámpírt csinál belőled. Azt hiszem, erre mondják, hogy átkozott balszerencse.

Ja. Erre is.

– Nem mintha bánnám, így utólag. Végre meg tudom adni neked azt, amire mindig is vágytál. És amire még most is vágysz. Neked mindig is csak a vámpírok kellettek. Mindig ők voltak az elsők. Tessék, most kaptál egy saját bejáratút.

– Egyáltalán nem sikerült megismerned, ha ezt gondoltad rólam! – vágtam a képébe kendőzetlenül.

A csuklóm bánta a kifakadásomat, Géza úgy megcsavarta a kezemet, hogy ha nem ránt vissza a ruhámnál fogva, biztos a padlóra esem. Így csak a sípcsontomat vertem be az ajtó közelében árválkodó székbe. A ruhám oldala felhasadt, és láttam, hogy Géza egyre kevésbé tudja fékezni magát. Nem kellett fejszámolóművésznek lennem ahhoz, hogy tudjam: Géza még újszülöttnek számít, és így annyira sem képes uralkodni magán, mint egy szimpla, de korosabb vámpír. Ha eljutunk az első vér-cseppig, akárcsak egy horzsolás miatt, nekem annyi.

– Szeretem, hogy olyan makacs vagy – mosolyodott el Géza.
– Mindig is szerettem benned. És az önfejűségedet. De még ez a képmutatás is bejön nekem. Ez a tiltakozás.

– Ez nem képmutatás, Géza – próbáltam észhez téríteni. – Fáj a kezem, és nem vágyom az érintésedre. Mindig is undorodtam a fajtádtól.

Abban a pillanatban métereket repültem, egészen a szoba túlsó végéig, csak a fal melletti létra állított meg. Hálát adtam sok év gyakorlati tapasztalatának, annak, hogy ismertem a vámpírokat, és hogy ismertem valamennyire Gézát is. Ebben az egyben reménykedhettem, és ez be is jött. Igaz, fájdalmas menekülési kísérlet volt, de amikor az ember már a C tervnél tart, általában belátja, hogy a D terv ennél csak satnyább lehet.

Ahogy számítottam, Géza még felindulásában is elég okos volt ahhoz, hogy még véletlenül se a dartstábla irányába, vagyis a nappali felé lökjön, így gyakorlatilag maradt a hálószoba, ami nem volt túl nagy. A létrába vertem a fejemet, és amint kiserkent a vér, Géza már mellettem is termett, és a létrához szorított. A gerincem sajgott a nyomástól, de ezt igyekeztem kizárni a tudatomból. Egyvalamire összpontosítottam: felmérni, vajon

milyen közel van a befelé nyíló ablak. Tudtam, hogy ha kinyújtom a karomat, talán el is érem az üveglapot, de szerettem volna biztosra menni, nehogy Géza idő előtt átlássa a tervemet. De karnyújtogatásra nem maradt időm. Géza szétrántotta rajtam a ruhát, én pedig remegtem, amint a szétfeszlett, alakját veszített anyag a lábam mellé hullt, Géza pedig rátaposott, és próbált még közelebb préselődni hozzám. Mintha lett volna még közelebb.

Ez nem történhet meg velem, gondoltam, és próbáltam kiszabadulni a szorításából. A létra hátracsúszott velem együtt, és hallottam, amint az ablaküveg ezerfelé törik. Géza elrúgta a létrát, engem pedig a földre rántott. Nem tudtam, hogy annyira szerencsés vagyok-e a bajban, hogy tényleg nem állt belém egy szilánk sem, vagy csak annyira dolgozik bennem az adrenalin, hogy már nem érzem a fájdalmat.

– Eressz el! – ziháltam, és próbáltam volna lerugdosni magamról, de egy teljes súlyával rád nehezedő vámpírt soha nem tudsz megbillenteni. Ez olyan alapigazság, mint hogy minden vámpír halott.

– Azt hiszem sosem tudtalak igazán boldoggá tenni. Pedig nagyon akartam. Mindennél jobban akartam. Hát most végre megkapod, ami jár neked, amire oly régóta áhítozol! – mondta, és éreztem, ahogy szétszakad rajtam a bugyi.

– Ez nem te vagy – nyöszörögtem sírva, mikor megéreztem dermesztő érintését a combomon.

– De, ez most már én vagyok – súgta a fülembé, és a nyakamba harapott. Nem túl mélyen, mondhatni, gyengéden, mármint egy vámpírhoz képest, de attól még éreztem, ahogy folyik ki belőlem a vér, és tudtam, már nincs sok időm, hogy bármit is tegyek. Géza azonban nem tapadt rá a sebre, hanem élvezte, ahogy a vér szaga eltölti kéjjel, és úgy döntött, ideje halmozni az élvezeteket. Egy mozdulattal szétszakította a melltartómat

is. A pántja belevágott a hátamba, és én felkiáltottam a fájdalomtól.

– Jobb, ha hozzászoksz, *Vámpírcsapoló*.

Feljebb emelkedett, hogy meglazítsa az övét, és ebben a pillanatban sikerült hátralöknöm magam, és a az ablaktöredékek felé nyúlnom. Géza megragadta a combomat, és visszahúzott maga alá, én pedig úgy üvöltöttem, mint akit nyúznak. A hátamba szúródott üvegszilánkok felszántották a padlót, a kezemből pedig ömlött a vér, miután sikerült megmarkolnom egy nagyobb üvegdarabot.

Gézát nem érdekelte a sikoltozásom, egyik keze a karomat szorította a földre, a másikkal már a sliccénél járt. Az arca szinte súrolta az enyémet, és tudtam, amint sikerül belém hatolnia, rá fog cuppanni az artériámra is.

Összeszedtem minden erőmet, és a szemébe vágtam az üveget.

Én ugyanúgy üvöltöttem, mint ő, pedig szerencsére nekem csak a tenyeremet vágta el még mélyebben az üveg. Gézának persze több oka volt a dühödöttyönzésre, de a szájalom épp nem szerepelt az érzelmi repertoáromban. Megkönnyebbülve észleltem, hogy végre feltérdelt, és mindkét kezével megragadta a szeméből kiálló üvegdarabot.

Egy vámpír gyorsan gyógyul, ami általában szerencsés, sőt fantasztikus képesség, de ha idegen test kerül a szervezetébe, akkor jobb, ha mielőbb eltávolítja azt, mert a gyógyulási folyamat azonnal beindul, és ha nincs eltávolítva a testbe ékelődő akadály, akkor az csak még több fájdalmat generál. Géza kezdő vámpírként is – ösztönösen, vagy mert nagyon is okos volt, és ezt az igazságot azonnal felfogta – tudta, mi a teendő, és végre nem foglalkozott velem. Én pedig, bár egyre homályosabban láttam, valahogy feltápáskodtam, és elvergődtem a dartstábláig. Tudtam, a konyha túl messze van, kár rá energiát pazarolni.

A szoba sarkában gyűlő szennyeskupac tetejéről megragadtam egy koszos pólót, és a nyakamhoz szorítottam, bár tudtam, ez sokat nem fog segíteni. Másik kezemmel kihúzgáltam a dartsnyilakat a táblából, és elindultam vissza a hálóba. A sebembe ragadt póló lucskos volt a vértől, a lábam pedig már alig bírta el a súlyomat. Elbotlottam, de még vitt valami előre, olyan erőtartalék, amiről nem is sejtettem, hogy létezik bennem.

Géza már megszabadult az üvegdarabtól, és gyógyulni kezdett, de az arcán pokoli fájdalom tükröződött, és gyanítottam, hogy látni még nem nagyon lát. Eldobtam az első nyilat, de csak a vállába állt bele.

Ez nem nyert, gondoltam. Oké, egy kis ezüst került a szervezetébe, de ennyi még nem bénít meg egy vámpírt, bár lassítja a regenerálódását. Persze, annak is örülnöm kellett volna, hogy eltaláltam a testét; miből is gondoltam, hogy képes lennék úgy célozni, hogy a szívébe álljon bele a nyíl?

Géza fájdalmas grimasszal nyúlt a vállához, kihúzta a dartsnyilat magából, és a földre dobta a lába elé. Vagy inkább csak kiejtette az ujjai közül, erőtlenül.

Kicsi az ezüst, de hasznos, gondoltam, és gyorsan eldobtam a következőt is, de ezt már annyira kimerülten, hogy el sem repült Gézáig – csak a padlót érte, félúton, a hegye bele sem állt a puha fába.

A dartsnyíl szomorúan dőlt el, s gurult tovább, én pedig éreztem, hogy a harmadikkal már nem is érdemes próbálkoznom. A testemet nem fedte más, csak a semmire sem jó, szérum nélküli nyaklánc és vér – én pedig arra gondoltam, mennyire nem így akartam meghalni, meztelenül, kiszolgáltatottan, nyakból vérezve, kezemben egy dartsnyíllal, amit már el sem bírok dobni. Láttam, hogy Géza kezd magához térni, és én tehetetlenül néztem, ahogy elindul felém.

6.

Hallottam, ahogy a ház ajtaja bevágódik, de nem emlékeztem kopogásra vagy csengetésre. A földön feküdtem, összekuporodva, és nem értettem, hogy kerül az orrom elé egy pár viseltes futócipő, ami felett egy futónadrág kezdődik. Basszus, a szomszéd. Jobb időt nem is találhatott volna a bemutatkozásra.

– Meneküljön! – próbáltam kiáltani, de már suttogásra is alig futotta. – Vámpír. Ez egy vámpír – nyögtem, magam is csodálkozva, hogy képes vagyok rá.

A szomszéd nem szólt egy szót sem, de nem azért, mintha sokkot kapott volna. Azonnal a széknél termett, és rutinosnak tűnő mozdulattal rúgott bele a székem egyik lábába, ami egy reccsenéssel megadta magát. Géza fenyegetően nézett a férfire, de az nem ijedt meg. Két lépéssel Gézánál termett, és magasra emelte a rögtönzött karót, hogy a vámpírszívbe vágja. Nem gondolkodtam.

– Ne! – kiáltottam rá zsigerből, ő pedig meglepetten nézett rám. Géza még mindig nem volt a régi, de ennyi habozás bőven elég volt neki arra, hogy támadásba lendüljön. A szomszéd azonban egy örült magabiztosságával markolva a széklábat, nem futott világgá, hiába gondoltam korábban azt, hogy épp ilyen alkalmakra gyűr a napi kétszeri kocogással. Felemelte a falábat, és amikor Géza rávetődött, akkorát suhintott vele, mintha mindig is vérszívókon gyakorolta volna a baseballsuhintás csínját-bínját. Géza rendesen meglepődött, amikor a földre került, ezt láttam rajta, bár a szédülés kezdett magába húzni. Mielőtt feltápászkodhatott volna, a szomszéd jókorát rúgott belé, majd aggódva rám nézett.

– Ezüsttel! – mondtam, és felé nyújtottam megmaradt nyilatmat. – Maradjon életben!

A férfi értetlen képet vágott, de továbbra sem kérdezett semmit. Fogta a nyilat, lehajolt Gézához, aki már épp feltápászkodni készült, és teljes erővel belevágta a szívébe.

Forogni kezdett velem a világ, szinte éreztem Géza döbbs felismerését, hogy a szívet elérte az ezüst mérge. Hiába is húzza ki azonnal azt a hegyet a mellkasából, ez a regenerálódás már nem lesz gyorsnak nevezhető. Láttam, hogy a szomszéd lehajol az elgurult dartsnyílért is, és a biztonság kedvéért azt is belevágja Géza szívébe. Behunytam a szememet, és engedtem, hogy elbódítson a szédülés örvénye.

Messziről hallottam a férfi fülemnek ismeretlen hangját. Éreztem, ahogy felhúzza a földről, és megtámasztja a fejemet. Nem volt erőm azon gondolkodni, hogy a medálos nyakláncomon kívül semmi sem takarja a testemet. Egyszerűen hálás voltam, bár nem lehettem benne biztos, hogy időben érkezett a segítség. Géza viszont ki volt ütve, a két ezüstnyíl a szívben megtette a hatását.

A férfi felszisszent, amikor a láncomhoz ért, előttem pedig elsötétült a világ.

Kiesett egy kis idő, de mikor újra magamhoz tértem, a testemet takaró fedte, a seb a nyakamon pedig határozottan javulófélben volt. A vérvesztés persze iszonyatosan legyengített, és folyamatosan szédültem, de éreztem, hogy a vérzés alábbhagyott.

A nyakamhoz kaptam, és csodálkozva éreztem, hogy semmi nincs a sebbe tömve. El nem tudtam képzelni, ez hogy lehetséges. A kezemen a vágás ijesztően mély volt, de az a seb sem vérzett.

– Hívok mentőt – szólalt meg a szomszéd, és egy ellenőrző pillantást vetett Gézára, aki bénultan feküdt a padlón. – Transzfúzióra van szüksége.

– Ne! – suttogtam. A nyakamat nem mertem mozdítani, így a fejrész elmaradt. – A kórház középület, oda bármikor besétálhatnak az ilyenek.

– A kórházakat jól védik. Nem kéne itt elvéreznie.

– Már alig vérzem... amit nem is értek – tettem hozzá kissé számon kérően. Nem mintha panasznak szántam volna.

– A két nagyobb sebet bekentem a vámpír nyálával. Más ötletem nem volt, de az regenerál annyira, hogy ne legyen belőle rapid elvérzés.

– Ezt meg hol tanulta? – kérdeztem csodálattal vegyes kábalsággal, de ő persze nem válaszolt. – Na, mindegy – folytattam.

– Konyhaasztalon táska, külső zsebben mobil. Ha újra elájulnék, egyes gyors hívó – hadartam. – Ő majd összeszed engem.

– És mi legyen a vámpírral?

– Életben kell maradnia. A barátom majd elintézi.

– Azt kétlem – közölte tényszerűen a férfi, miután pár másodpercre eltűnt a látóteremből. Kezembe nyomta a mobilt, amin előzetesen benyomta a gyors hívást.

– Vámpírharapás – mondtam köszönés nélkül Attilának. – Gyere értem azonnal. Itthon vagyok.

Még hallottam, a mobil koppanását a padlón, és még láttam, amint a szomszéd lehajol érte. Nem tudtam köszönetet mondani, amiért megmentette az életemet. És nem tudtam megkérdezni, hogy a francba volt képes elintézni egy vámpírt ahelyett, hogy kifutott volna a világból, amikor még volt rá lehetősége.

7.

Arra ébredtem, hogy Attila paskolja gyengéden az arcomat. Üdítő változatosságként ért a karomba bekötött transzfúzió, a tes-

temen pedig ruha. Halleluja! Viszont Gézát nem láttam sehol. Sőt, a szomszédot sem. És nem a létrából rögtönzött transzfúziós állvány akadályozta a helyzetfelmérést.

Körbepásztáztam a szobát lassan tisztuló tekintetemmel. Az üvegdarabok továbbra is a padlón heverték, fájdalmas emlékeztetőként, de a szétszakadt ruhadarabjaim már nem voltak szem előtt.

– Jobban vagy? – kérdezte Attila visszafojtott hangon. Aggódva vagy dühösen, nem voltam olyan állapotban, hogy az arcáról leolvasható érzelmeket értelmezni tudjam.

– Határozottan.

– Ez a ruha nem sokat takar – jegyezte meg Attila. – Nem csoda, hogy így néz ki a hátad. Az viszont szinte csoda, hogy megúsztad.

Bölcsen hallgattam. Ezek szerint nem Attila öltöztetett fel, a szomszéd pasi volt annyira előzékeny, hogy rám adta ezt a ruhát. És egy bugyit is, konstatáltam megkönnyebbülten. A ruha praktikus választás volt, hiszen alulról rám tudta húzni a dereknál gumis szoknyarészt, a felső pedig valóban az anyagspórolás mintadarabja volt: a hátat tökéletesen szabadon hagyta, és a nyak mögött csak össze kellett kapcsolni a vékony pántokat. Ez a darab is a szennyeskupacban pihent pár napja, így ráadásul teljesen hitelesen tükrözte egy vámpírral való küzdelem következményeit: koszos volt és gyűrött.

– Igen, jókora mázlim volt – bólintottam fáradtan. – Már ha vámpírtámadás kapcsán beszélhetünk egyáltalán ilyesmiről.

– No, igen – dünnyögte Attila.

– Örülök, hogy ideértél. És hogy épp véletlenül volt nálad egy fölösleges tasak vér.

– Ez mondjuk nem akkora véletlen – felelte Attila. – Része az egészségügyi alapfelszerelésemnek.

– Mióta? – kerekedett el a szemem. Az ember valahogy nem gondolja, hogy a szupermód regenerálódó táltosok egy lépést sem tesznek tartalék vér nélkül. Mintha egy vámpír nem merészkedne ki a sikátorba pótfogsor nélkül.

– Úgy két hónapja, természetesen – nézett rám fejszóvalva. – Ligeia harapása óta. Amikor megcsappant a regeneráló erőm, vésztartalékként hordtam magammal. Aztán meg nem tettem ki a kocsiból.

– Hát, nem akarok szkeptikus lenni épp most, hogy túléltem egy ilyen akciót, de nem lehet, hogy ez a vér már akkor egy icipicit, hogy is mondjam... megecetesedett? Nem kellett volna neki valami spéci tárolás?

– Megfelelően volt tárolva. Egyébként pedig ez nem sima kórházi vér, hanem plazma, háborús célokra kifejlesztett vérkészítmény. Nem tökéletes, de egy kis táltosmágiával felturbózva egész jól segít abban, hogy a kivérzés közeli állapotból visszahozzunk egy áldozatot. Tudod, a holdünnep rituáléján is ez a feladat: az áldozatot életben tudom tartani egy rövid ideig, de szükség van a minél sürgősebb kórházi ápolásra. És legfőképpen vérre. Vagy valami olyasmire.

– Értem. Azért valamennyi regenerálódással megdobhattál volna, most, hogy már nem állsz a múzsacsók hatása alatt, és nem merít ki egy kis gyógyítás – jegyeztem meg panaszos hangon.

– Hát, az most nem lenne jó ötlet – válaszolt Attila. – A hátad tele van szilánkokkal. Ha elkezdtem volna a gyógyítást anélkül, hogy azokat kiszedem a hátadból...

– Oké, ne is folytasd! Még a gondolat is fáj.

– Vagy inkább a szilánkok okozta sérüléseket érzed. Muszáj először kitisztítani a hátadat. Utána esetleg kaphatsz egy kis energiát.

– Rendben – sóhajtottam.

– Bemehetünk a MediSealbe.

– Vagy megcsinálhatjuk itt – néztem rá reménykedve. – Semmi kedvem nincs a támadás regisztráltatásához.

– Ha már tudsz támasztás nélkül ülni, megcsinálom. De nem lesz kellemes.

– Mert a nyakharapás az volt – jegyeztem meg visszafogott szarkazmussal, és úgy fordultam, hogy Attila hozzáférhessen a hátamhoz.

– Van egy csipeszed? – kérdezte.

– Fürdőszobai szekrény, alsó polc.

Attila egy perc múlva a szemöldökcsipeszettel felszerelve ült le a hátam mögé.

– És hol a hamu? – kérdezte, miközben egy apró szilánkot óvatosan kihúzott a gerincem mellől.

– Hamu? – kérdeztem vissza.

– Igen. Hol van Koppány maradéka? – Egy pillanat alatt hátrafordultam, nem törődve azzal, hogy Attila épp egy csipesszel fogja a következő szilánkot. Hát, nem volt egy fájdalommentes akció. Szóval ezért nem kérdezett a történeletről, gondoltam le-sújtva. Elméletben mindent összerakott, és azt hitte, tudja, mi az ábra. És persze jókorát tévedett.

– Koppány? Te meg miről beszélsz? – kérdeztem.

– Arról, hogy te vagy az ország egyetlen épkézláb vámpírlógusa. Így felteszem, azért fizetem neked nagy a zsét, hogy legalább felismerj egy vámpírt, ha az ajtódon kopogtat. Vagyis tuti nem idegen volt. Ki az, akit Bori beengedne a házába? Hát, Roccót, gondolom, nem.

– Csodás eszmefuttatás! – biccentettem ingerülten. – De nem Koppány volt.

– Fehérholló nem tesz ilyet – jelentette ki Attila, mint valami örök érvényű igazságot.

– Te meg mi a jó francért bízol meg benne ennyire? – érdeklődtem értetlenül. Attila szerintem már az anyja hasában sem bízott senkiben, de Fehérholló valami miatt kivételnek számított.

– A te életedet is megmentette már kétszer. Ezért kijárna egy kis bizalom – emlékeztetett Attila.

– Ebben van valami – ismertem be kelletlenül. – Bár az első eset annyira nem számít. Ha jól emlékszem, a golyó, ami leterített, épp Fehérhollót célozta, így az az elvárható minimum, hogy villámgyorsan a kórházba szállított.

– Elvárható minimum? – nézett rám Attila, mint aki nem jól hall. – Egy vámpírtól? Borbíró Borbála, a vámpírológus azt állítja, hogy a vérszívó élőholtak alapvetően empatikus és hálás lények?

Gézára gondoltam, és beleborzongtam az emlékeimbe.

– Oké, visszaszívom. Fehérholló önzetlenül és nemeslelkűen cselekedett, amikor a helyette bekapott golyó az életemet veszélyeztette. A második alkalom viszont nem számít, elvégre Fehérholló épp ember volt az illúziócsapdában, amiben lemészároltatta magát az én védelmemben. Nem volt ön maga.

– Meghalt érted – jelentette ki Attila, én pedig egy pillanatra elszégyelltem magam, de nem hagytam annyiban a dolgot. Ebből is látszott, hogy a transzfúzió végére érezte a hatását.

– Jó, meghalt, aláírom. De tudta, hogy nem hal meg igazából, hiszen az, hogy ember, csak illúzió. Szóval véleményes, és kész.

– Kezdesz túl jól lenni – zárta le a vitát Attila, és visszafordított, hogy újabb szilánkot húzzon ki belőlem. – Tehát halljuk, ki volt az? – kérdezte, és nem tudtam nem arra gondolni, hogy azért fordította a hátamat maga felé, hogy ne lássam az arcát, miközben kérdőre von. Hát, legyen, gondoltam.

– Géza – mondtam, és felszisszentem, ahogy egy szilánk végigkarcolta a bőrömet.

8.

A hátam állapota nem sokat javult, míg Attila bénultan hallgatta a beszámolómat és emésztette a hallottakat. Sajnos, igazából nekem sem volt sokkal több időm arra, hogy megértsem a történeteket. Különbösen is, felfogható-e egyáltalán, hogy valaki, akit szerettél és aki szeretett, egyszer csak eltűnik az életedből, majd vámpírként tér vissza? A tudat, hogy Gézából az átok hatása alatt vált élőholt, nem segített elfogadni a történeteket. Géza állapota, és az a sérülés, amit bennem ez a nem kívánt tudás okozott, helyrehozhatatlan volt.

– És hol a hamu? – tért vissza Attila a kiindulópontához. No igen, egyelőre csak odáig jutottam, hogy sikerült hasznosítanom a széttört ablaküveget, és végre valamennyire uralni tudtam a helyzetet, sőt sikerült a dartsnyilaimmal is felfegyverkezni. Attila nyilván látta a parkettán heverő széklábat, és joggal feltételezte az egyetlen logikus végkifejletet.

– Nem tudtam megölni – mondtam. Értse, ahogy akarja. Nem voltam képes rá, ez végül is az igazság. Az, hogy ebben inkább fizikailag vagy érzelmileg voltam akadályoztatva, tulajdonképpen mindegy most már, érveltem magamban.

– Akkor hogyan még életben vagy? – kérdezte Attila.

– Nos, a szembeszószéd, mint kiderült, nem éppen ijedős fajta – közöltem egy szusszal. – És nem csak a futáshoz ért, hanem a vámpírokhöz is – folytattam, és röviden elmeséltem, hogyan került a képbe a szószéd, s milyen meglepően meglepődésmentesen vette tudomásul, hogy épp egy vámpíros ütközet közepébe cseppent.

– És akkor hol a hamu? – kérdezte újra Attila, mintha valami régi lemez vissza-visszaugrott volna, valahányszor kinyitotta a száját.

– Nincs hamu – vallottam be töredelmesen. – Nem dőfte belé a széklábat, csak suhintott vele egyet Gézára, úgy, hogy teljesen elterült a földön. Nem volt semmi – mondtam, elsunnyogva azt az aprócska tény, hogy kifejezetten én kértem meg az idegent arra, hogy kímélje meg egy vámpír életét. – Aztán az ezüstnyílaimat szúrta a szívébe – folytattam. – Utána meg, ezek szerint, elvitte innét, nehogy újra nekem essen, amikor elkezd regenerálódni. Ájultan feküdtem, nem egészen tudom, mi történt a végjátékban.

Attila felpattant, és dühödött bikaként járt fel-s alá.

– Ez nagyon nem stimmel – mondta végül.

– Életben vagyok, ez azért nem rossz végeredmény – próbáltam felcsillantani némi pozitívumot. De hát mit vársz egy táltostól, aki végre ismét érzelemmentesen tengeti múzsacsók hatás-mentes, nyomorult életét? Empátiát még véletlenül sem.

– Túl sok minden nem stimmel – állapította meg, miközben döbbenetesen szemlélte a falon látható vérnyomokat. No igen, az artériás vérzés látványosan tud falat pötytyözni, nem vitás. Én meg cseszhettem a hálóm festésének egy részét. – Ha jól értem, a szomszédod képes lett volna elintézni egy újszülött vámpírt, még karót is kerített magának, de végül meggondolta magát. Ez nem egy átlagos szomszéd, ebben azt hiszem, egyetértünk. – Bólintottam. – Vámpír nem lehetett, hiszen gond nélkül be tudott jönni. Esetleg egy alakváltó?

– Nem biztos, hogy kell ahhoz alakváltólét, hogy valaki legyakjon egy olyan vámpírt, akit már legyengített a szervezétébe került ezüst. Épp regenerálódásban volt a szemébe vágott üveg miatt, plusz kapott a vállába egy ezüstnyílat.

– Rendben. De szerinted egy átlagos szomszéd meghallja, hogy gond van, és beront segíteni?

– Talán nem, de nem is tudom. Biztos kiabáltam.

– Meglehet. De tegyük fel, hogy bejön egy átlagszomszéd, mert azt hiszi, verik az asszonyt. Ha azt mondod neki, szaladjon, mert ez egy vámpír, akkor száz átlagszomszédéből vajon mennyi töri ki a lábát az első útjába akadó széknak, hogy felszerelje magát egy vérszívó ellen?

– Hát, rutinosnak tűnt, az biztos – bólintottam. – De ez még nem jelent alakváltót. Az ezüstnyilaimat gondolkodás nélkül fogta marokra. Bár csak a hegye ezüst, az is igaz. A műanyag meg nem bánt. Nem is tudom. . .

– Egyelőre nem is fogjuk tudni – legyintett Attila. – Külső alapján soha nem fogod tudni megmondani egy idegenről, hogy likantróp-e vagy sem. De vajon miért lépett le, mielőtt még megérkeztem volna? Honnan tudhatta, hogy tényleg túl-éled?

– Nem tudom. . . Talán van tapasztalata vámpírtámadások áldozataival. De attól még lehet szimpla ember. Szerintem csak egy sportos férfi, elvégre reggel-este fut.

– Na, ez is gyanús – jegyezte meg Attila rosszmájúan. – Egy sportos pasi sem fut reggel-este. Vagy reggel, vagy este.

– Ugyan már, azért, mert te már öreg vagy ahhoz, hogy akár naponta egyszer is futni menj. . .

– Még le sem ment egy egység plazma, és már most bunkózol? Szerinted miért van az, hogy minden vámpír a te artériádra pályázik?

– Szerintem azért, mert talákoztam veled – csaptam le könnyedén a magas labdát. Attila azonban nem hagyta magát.

– Legyünk realisták! – válaszolt lekezelően. – A mi találkozásunk leginkább nekem ártott. Elég nagy blama belezúgni olyasvalakibe, akit még a vámpírok sem neveznek a nevéen. Tudod, milyen visszatekinteni arra a végtelennek tűnő időszakra, amikor én voltam a lúzer, aki a Vámpírscapolóra hajt?

Elakadt a lélegzetem. Nem könnyű elviselni, amikor ekkora sértést vágnak a képedbe. Attila tényleg kifordult magából egy időre, nyilván nem egyszerű kezelnie ezt a helyzetet még most sem. De egy ilyen övön aluli ütést azért nem vártam volna. Felment bennem a pumpa.

– És tudod, milyen előretekinteni arra a valóban végtelennek tűnő időszakra, amikor te ugyanolyan gyöker módon viselkedsz velem, mint Ligeia csókja előtt bármikor?

– Ó, igen, pontosan tudom. És majd szétvet a boldogság.

– Legalább te jól érzed magad.

– És nekem köszönhetően, remélem most már kicsit te is jobban érzed magad. Kezd visszajönni a színed. Befejezem a szilánkozást, aztán lassan mehetünk.

– Mehetünk? – ismételtem kissé révetegen. Egyrészt lehet, hogy az arcomnak lett egy kis színe, de még korántsem éreztem magamat járóképesnek. Másrészt nem tetszett ez a többes szám.

– Itt nem maradhatsz. Azt ugyan nem tudom, hol van Géza, de miután életben hagyátok, bármikor visszajöhet. Mivel voltál olyan agyhalott, hogy első szóra beengedted.

– Nem agyhalott voltam, bakker, hanem boldog, amiért viszontláttam a szerelmemet!

Attila lazán vállat vont.

– Én is pont ezt mondtam. Tudom, miről beszélek, miattad volt alkalmam megtapasztalni, milyen az, amikor az ember már nem tud gondolkodni, annyira szenvedélyesen vágyik valaki után. Én meggyógyultam – jelentette ki üdvözült mosollyal. Belé tudtam volna vágni azt a széklábat. – Te viszont majdnem belehaltál. Basszus, beengedted a házádba egy vámpírt!

– Nem, én Gézát engedtem be. Mert nem láttam rajta azonnal, hogy vámpír. Egy másodpercen múlt, de már későn vettem észre, addigra már behívtam!

– Mindegy, hogyan történt – mondta Attila. – A lényeg, hogy amíg Géza szabadon lófrál, itt nem maradhatsz.

Némán bólintottam. Igaza volt, ezt sajnos kénytelen voltam belátni.

Sorba vettem a lehetőségeimet. Dani ki van zárva, épp nyaral a barátnőjével. Niki lakásának a pótkulcsát persze nem nekem adták, ismervén viráglocsolási képességeimet, Dani pedig már kiadta a saját kérését, és Niki lakásába költözött. Tisztára, mintha még mindig átok alatt állnék, gondoltam. Vagy lehet, hogy a vámpírológus lét eleve egy nagy átoknak köszönhető? Ki itt belépsz, mármint e hivatás poklába, hagyj fel minden reménnyel? Hova a francba menjek? Szállodába nem, oda van bejárásuk a vámpíroknak. Nem igazán volt érdemi ötletem. Vagy érdemi, elérhető közelségben lévő barátom, állapítottam meg lehangoltan.

– Gondolom, nincs hova menned – térítettek magamhoz Attila kíméletlen szavai.

– Ezt meg miből gondolod? – kaptam fel a vizet. – Azért téged hívtalak, mert majdnem elvéreztem, és tudtam, hogy te talpra állítasz. Nem pedig azért, mert te vagy az egyetlen személy, aki felveszi a telefont, ha megcsörgetem. – Bár azt azért kénytelen voltam belátni, hogy Evelyn vagy Ned telefonos segítséggel aligha tudná megoldani ezt a most adódott problémát. Attila azonban úgy tett, mintha nem is hallotta volna a tiltakozásomat.

– És mert nincs hova menned, hozzám jössz – jelentette be magától értetődően.

– Inkább visszamegyek a MediSeal-es lakásba.

– Már lejárt a jogod a lakásra. Biztonságosabb terület, mint a házad vagy egy szálloda, de azért nem egy életbiztosítás. Ha Géza vissza akar jönni hozzád, akkor ott megtalál. Velem jössz.

– Nagyobb kedvem lenne...

– Velem jössz. Nem tudom, mit akadákoskods. Most aztán végképp nem fenyeget az a veszély, hogy esetleg nem tudok uralkodni magamon, és neked esem. Kigyógyultam Ligeia csókjából, nyugi. Jobban vagyok, mint valaha.

Vagyis taplóbb, mint valaha, értelmeztem Attila bejelentését, de tudtam, hogy tényleg fölöslegesen akadákoskodom. Ez volt a leglogikusabb megoldás.

– Csak ma éjszakára – mondtam végül. – Aztán majd kitállok valami. Tényleg nem vagyok képes rendesen gondolkodni.

– Ezt mondom egy ideje – felelte Attila, és bezárta a betört üvegű ablakot. Csizmája alatt ropogott az üveg, nekem pedig már ebbe is belesajdult a hátam.

Hogy történhetett ez meg, bámultam az üveggel hintett padlót. Hogy juthattunk idáig?

9.

Egész jól éreztem magam. Igaz, ehhez az kellett, hogy Attila végre az utolsó szilánkot is kibányássa a hátamból, lefolyjon a transzfúzió, és ne sajnáljon tőlem némi regeneráló energiát. Attila kért egy vérmedvét a ház őrzéséhez addig, amíg a MediSeal üvege oda nem ér, és meg nem csinálja az ablakot az éjszaka közepén. Mire jó, ha az ember főnöke komoly pozíciót tölt be kormányközeli hivatalban, s mellesleg képes egy személyben biztosítani a környék üvegeinek megélhetését.

Átöltöztem, aztán a sporttáskámba dobáltam a tiszta ruhás dobozomból pár cuccot. A ruhaneműk közé gondosan becsomagoltam a képkeretet, ami a szöveget és a fordítást rejtette, és a tartalék vámpírszérumokat, majd némi gondolkodás után az egyiket előtűrtam, és a láncomra fűztem. Soha többé szérum-

mentes szerelés, gondoltam. Attila komoran nézte, ahogy lecserélem a medálomat, de nem szólt egy szót sem, és mikor már az autóban ültünk, akkor sem lett sokkal beszédesebb.

– Min gondolkodsz? – törtem meg a csendet egy idő után.

– A szomszédon. Még mindig nem áll össze a kép. Meg kellett volna várnia a segítséget, nem gondolod? És ez most független attól a kérdéstől, hogy az emberünk alakváltó-e vagy sem.

– Úgy tűnt, járatos a vámpírok dolgaiban – gondolkodtam hangosan. – Szerintem tudta, mennyi időbe telhet, míg Géza magához tér az ezüstsérüléséből, és elvitte, nehogy erőre kapjon, aztán kicsinálja minket. Vagy legalábbis engem.

– Ki is nyírhatta volna. Ha tényleg ismeri a vámpírokat, akkor ezt teszi – sandított felém Attila, miközben bevette a kanyart.

– Kivéve, ha kifejezetten megkérem rá, hogy ne tegye, és valami miatt tiszteletben tartja ezt a kérésemet – sóhajtottam bűnbánóan. És egy picit megkönnyebbülten. Attilát viszont szemmel láthatóan nem szabadította fel az igazság megismerése, elfehéredett ujjai úgy tapadtak a kormányra, hogy kezdem aggódni a testi épségünkért. Benyomtam az ablakemelő gombját, hogy legalább a hamarosan feltámadó széllel ne kelljen foglalkoznom.

– Géza ki akart nyírni, és te megakadályoztad, hogy az a pasi kivégezze? – kérdezte Attila remegő orrcimpával. – Normális vagy te?

– Először is, nem azért jött, hogy kinyírjon – vettem védelmembe Gézát olyan amatőr módon, hogy majd' a kocsiszőnyeg alá süllyedtem szégyenemben. De nem nyelt el a föld, így kénytelen voltam tovább folytatni ezt a kínos beszélgetést.

– Hát akkor mi a fenének jött, és mégis hogy sikerült ekkora vérfürdőt rendeznie? – támadott tovább Attila számonkérően. Na, ez volt az a beszélgetés, amire végképp nem vágytam.

– Használd a fantáziádat! – válaszoltam lakonikus tömörséggel, remélve, hogy nem kell ismertetnem Géza motivációit. Nem is kellett.

Attila beletaposott a fékbe. Ez az Orbán tér közepén általában kicsit necces, de szerencsére épp nem nagyon volt forgalom. Lassan újra elindította az autót, és én reméltem, hogy megúsztam a dolgot ennyi érzelmi kitöréssel.

Hát, nem egészen így történt. Épp csak pár métert gurultunk odébb, hogy leparkolhassunk az út mentén. Attila kiszállt az autóból, és ahogy kinyitotta a kocsiajtót, megcsapott a hirtelen lehűlő szél. Az ajtó bevágódott, én pedig megdöbbsentem bámultam a szélvédőn koppanó diónyi jégdarabokat. Jégeső? Ilyen még nem volt.

A terebélyes fák lombjai úgy hajladoztak, mintha egy epilepsziás rohamban vergődő óriási troll rángatta volna őket egy láthatatlan kötél segítségével. Aggódtam Attiláért, aki meg sem próbált fedezékbe vonulni az égből zúduló jégcsapás elől. Oké, hogy regenerálódik, meg minden, de azért a fájdalom az fájdalom, még egy táltos számára is. Az egész nem tartott tovább két percnél, de rémisztő volt, még a kocsi biztonságos védelméből is.

Attila visszaült a kormányhoz. Inge és nadrágja úgy tapadt rá, mintha egy medencéből mászott volna épp ki. Nem nézett rám, csak meredt előre némán. Ő a dühtől reszketett, én pedig nem mertem belegondolni, hogy miért remeg minden porcikám. Mi lenne, ha Attila még a múzsacsók hatása alatt állna, futott át az agyamon. Tornádó, nem is kérdés, sóhajtottam magamban.

Próbáltam értelmezni Attila reakcióját. Nagyon úgy tűnt, hogy minden verbális megnyilatkozása ellenére fontos maradtam a számára, és ez egy picit vigasztalóan hatott rám. Lehet, hogy már nem szerelmes, de egy jégesőre azért jó vagyok. Furamód megnyugtató ez az abszurd gondolat.

Attila ismét kipattant a kocsiból. Francba, gondoltam. Ha újabb jégesőt zúdíít a nyakunkba, nem tudom, mit csinállok. Én is kiszálltam az autóból, hátha sikerül megnyugtatnom egy kicsit, bár elbizonytalanodtam, amikor Attila végül rám pillantott.

– Higgadj le, nem történt semmi – mondtam csendesen.

– Mert az, hogy majdnem elvéreztél, az semmi – bámult üveges tekintettel az arcomba.

– Mármint semmi olyasmi, amire Gézának fáj a foga – próbáltam eufemisztikusan fogalmazni. Attila arcába újra élet költözött.

– Sajnálom, de el kell fognunk, és ki kell végeznünk Gézát – mondta olyan hivatalosan, hogy alig ismertem a hangjára. – Nem érdekel, mit mondasz. A törvény az törvény. Egy ember életére tört, nincs kegyelem. Neked meg tényleg elment a józan eszed, hogy futni hagytad.

– Futni éppen nem bírt, két ezüst dartsnyilam állt ki a szívéből, mikor utoljára láttam. Basszus, remélem, a nyilaimat visszakapom – próbáltam oldani a feszültséget. Nem jött be.

– Mert most valóban emiatt kell a legjobban aggódnunk – dohogott Attila. – Mégis, hogy lehettél ennyire felelőtlen? Jó ideje nem volt már vérengző, elszabadult újszülött vámpírunk! Minden faszán működött, de Gézát nem tartotta elég szoros porázon a bandája, és most ki tudja, merre garázdálkodik! Vért szagolt, most tuti vér után kajtat. És mivel nemcsak vért akart, hanem szexet is, sejthetjük, hogy egy transzfúziós zacsi nem fogja megállítani, még ha össze is szedik a haverjai valahol. Hogy-hogy nem gondolkodtál egyáltalán?!

Ledermedtem. Én idióta, aki tényleg megszűntem gondolkodó lény lenni, amint túlzottan elkezdtem szeretni ezt a vadállatot. Hogy hihettem egy pillanatig is, hogy miattam aggódik és hoz össze egy komplett nyár végi jégesőt?

– Nyilván nem jutott elég vér az agyamba – feleltem rekedten. – Merthogy épp kezdtem kivérezni.

– Ha minden nő ilyen döntéseket hozna, amikor vérzik, már rég kihaltatok volna – fokozta a megaláztatásomat Attila egy jól irányzott szúrással.

– Ha a nők kihaltak volna, azt nehezen élték volna túl a zseni férfiak – replikáztam, magam sem tudtam, hogyan. Ezt már az ösztöneim intézték, az agyamnak nem sok köze volt már a verbális csatározáshoz. Úgy éreztem, lélekben már ott sem vagyok.

– Tudom. Ezért ezt a hibát is nekem kell orvosolnom! – préselte össze Attila dühösen az ajkait, majd újra kifakadt: – Most mehetek Géza után a pesti éjszakába, amíg te szép nyugodtan regenerálódsz a budai házamban.

– Géza után menni? Mégis, mire gondolsz?

– A kupac hamura, mi másra. – Jéghideg szavai a csontomig hatoltak. – És aztán egy elégedett, nyugodt éjszakára.

– Nem ölheted meg Gézát! – kiáltottam fel kétségbeesetten.

– Ez nem lehetőség kérdése. Ez a kötelességem – közölte Attila ridegen.

– Te haragszol Gézára, amiért nem tudtam egyszerűen beletröfödni abba, hogy elhagyott, és nem tudtalak téged választani, amikor még akartál engem, de nem így kéne bosszút állnod! – hadartam. Visszaszívtam volna, de már késő volt. És egyre nagyobb szél.

– Mi van?! – csapott ököllel az autó motorháztetőjére. Nyilván ő is tudta, hogy azon a horpadáson nem segít majd a táltosenergia, de kezdte elveszíteni a kontrollt. A kocsitúldaláig hátráltam. Nem mintha ott biztonságban éreztem volna magam. – Itt nem rólam van szó! Géza kontrollálhatatlan szörnyeteggé vált, és szerinted az a probléma, hogy én nem vagyok elég empátiikus? Mégis mi bajod van?!

– Hogyhogy mi bajom van? – kiáltottam vissza. Az út túloldalán sétáló pár felénk nézett, majd megszaporázták a lépéseiket. – Géza a szerelemem volt! Ezt nem lehet elfelejteni egy pillanat alatt! – mondtam egy fokkal halkabban. Kell a francnak, hogy az a pár ember, aki ilyenkor kutyát sétáltat, épp a mi veszekedésünkön szórakozzon.

– Legalábbis nekem nem megy. Nem úgy, mint egyeseknek – csúszott ki a számon. Attila szótlanul nézett rám. – Géza egyszerűen nem érdemli meg, hogy eltedd láb alól!

– Ennyin múltott, hogy ezúttal nem hagytad ott a fogadat, ennyin! – nyomta össze a hüvelykujját és a mutatóujját annyira, hogy a köztük lévő rés szinte láthatatlan volt. – És te nem hagyád, hogy elintézzem a pasit, aki először érzelmileg csinált ki, aztán meg majdnem fizikailag is! Gratulálok! Ez egy vérengző fenevad, egy tomboló vadállat. Az ilyet le kell vadászni! A szemébe néztem.

– Tudod, hogy én nem így gondolkodom – mondtam halkan. A szél figyelmeztetően az arcomba fújta a hajamat, de én nem hátráltam. Ezt nem hagyhattam annyiban. – Volt már olyan, talán emlékszel, hogy megtámadott egy tomboló vadállat, és ki akart nyírni, nem igaz? – kérdeztem.

Attila zsebre vágott kézzel állt, összevont szemöldökkel, én pedig nem tudtam eldönteni, vajon feltámasztani akarja-e még jobban a szelet, vagy épp ellenkezőleg, lecsendesíteni próbálja az érzelmeit.

– Én nem akartam elintézni azt a bikát. Egyszerűen csak túl akartam élni.

Az emlékek megkeményítettek. Ez egy harc, tudatosítottam magamban, észnél kell lennem. Géza létezése a tét.

– Az egy rémálom volt, basszus! Mégis, hogy merészelsz összehasonlítani ezzel a gátlástalan vérszopóval?! – ordította At-

tila. Csodálkoztam, hogy még senki sem hívta a rendőrséget. Az arrafelé sétálók egyszerűen nagy ívben elkerültek minket, és valószínűleg örültek, hogy csak egy civakodó szerelmespár zavarja meg a tér nyugalma, nem pedig valami vámpírbanda garázdálkodik az éjszakában.

– Úgy, hogy ami engem illet, ez is csak egy rémálom! – közöltem elszántan. – Amikor bent ragadtunk az illúziócsapdában, végig tudtam, hogy az a fenevad, aki megpróbál elintézni, az valójában nem te vagy. *Tudtam, érted?*

– De ez most a valóság, Bori! – vágta rá Attila. – Te már soha nem fogsz arra ébredni, hogy Géza pirosposzsgás arccal, fényes nappal besétál az ajtódon invitálás nélkül! Hacsak nem mész vissza a házadba, ahová egyszer már behívtad. És hacsak nem szív elég vért, mielőtt meglátogat. És hacsak szert nem tesz arra a speciális vámpírképességre, hogy nappal is tud mást csinálni, mint holtan feküdni. De ez inkább az öreg vérszívókra jellemző. Szóval, van rá esély, de lássuk be: arra kicsivel nagyobb, hogy én legyek a miniszterelnök.

Magamba szálltam. Nem tetszett, amit mondott, de könnyedén beláttam, van abban valami pozitívum, hogy Attila soha nem küldhet mondjuk két vámpírt az IMF vezetőihez elmagyarázni, hogy miért jobb a magyar gazdaságpolitika, mint bármilyen más.

– A valóság az – mondtam végül lassan –, hogy akármit is mondasz, Géza nem egy lelketlen vérszopó.

– Elnézést – emelte maga elé a kezét Attila mintegy mentegőtözve –, én azt hittem, az ország egyetlen valamirevaló vámpírlógusával beszélek, aki legalább a vámpír fogalmával tisztában van. A vámpírok igenis lelketlen vérszopók.

– Van lelkük – javítottam ki Attilát. – Ha emlékszel még, igenis van...

– Nem, nincs! – vágott a szavamba. – Van egy lélekfoszlány jó erősen bezárva a szívükbe, ha jól értelmezted azt a misztikus szöveget, de ettől még a lelkiük nagy része rég elkárhozott.

– Ha jól értelmeztem? Most már megkérdőjelezted a szöveg-olvasó képességemet is? – Kevés dolog van, amit igazán rosszul tűrök, de hogy olyasvalaki vonja kétségbe a kompetenciámat, akinek végképp semmi köze nincs a szakterületemhez? Még egy ok, hogy remegjek a dühtől, gondoltam.

– Ne forgasd ki a szavaimat! – mondta Attila.

– A lélek az lélek. Ott van! – érveltem. – Géza most újszülött vámpír, de hamarosan megtanul majd uralkodni a vérszomján.

– Tudod, eddig a pontig volt még némi vonzerőd Ligeia csókhatása nélkül is – közölte Attila nem titkolt megvetéssel a hangjában. – Tudtál gondolkodni. De úgy néz ki, mostanra teljesen elment az eszed. Futni hagytaál egy vérengző vámpírt.

– A volt barátomat hagytam futni, aki időközben vámpírrá vált. Miattam. Bocsánat, hogy nekem még dobog a szívem, és ezért képes vagyok emberi érzelmekre is. Szeretet, bűntudat, ilyesmi. Tudod, azok a dolgok, amik a te életedből tökéletesen hiányoznak. – Egy nagyobb szélloket nemcsak engem mozgatt meg, de egy jókora követ is a térdemhez vágott. *Nem lesz ez így jó.*

– Vigyázz, mit beszélsz! – figyelmeztetett Attila. – Az, hogy kigyógyultam a múzsaharapásból, nem jelenti azt, hogy bármit a fejemhez vágatsz következmények nélkül. A buddhista nyugalom sosem tartozott az érényeim közé, mint tudod.

– Hogyne tudnám! – morogtam inkább magamnak, mintsem neki. – Éppen ezért baromi rossz ötlet, hogy nálad töltssem az éjszakát. Hívok egy taxit.

– Nem mész sehova! – jelentette ki Attila. – Nem tudom garantálni a biztonságodat!

– *Neked* nem is kell garantálnod az én biztonságomat – feleltem a mobilom után kutatva.

– És mégis hová mész? Ha jól emlékszem épp megbeszéltük, hogy nincs hová.

– Nem, nem beszéltek meg. *Te* úgy gondoltad, hogy nincs kihez fordulnom. Csakhogy nem vagyok olyan magányos lúzer, mint ahogy azt hiszed. – Illetve kezdem tökélyre fejleszteni a hazudozás képességét, és ez is valami, tettem hozzá magamban.

– Mégis, hová akarsz menni? – lépett közelebb Attila.

– Az nem a te dolgod – léptem hátra óvatosan.

– Te Fehérhollóhoz akarsz menni?! – kérdezte Attila döbbeneten. A mobilomat, úgy tűnt, a sporttáskába dobtam az utolsó pillanatban. Feladtam a zsebeim kutatását.

– Mondom, nem a te dolgod – feleltem, és a kocsihoz léptem, hogy kivegyem a hátsó ülésre bedobott táskát.

– Te Fehérhollóhoz akarsz menni?! – ismételte elképedten. Szinte megsajnáltam.

– Megbízol benne, nem? Mi a gubanc? – kérdeztem álszent naivitással a hangomban, mintha nem tudtam pontosan, hogy mi is a gubanc.

– Egy vámpír majdnem kivéreztetett, és te az éjszakát egy csapat agyarassal akarod tölteni? – húzott vissza a kocsiajtótól Attila. – Őrültebb vagy, mint hittem. – Egy vállrándítással igyekeztem kiszabadulni a kezei közül, de ez nem ment fájdalom nélkül, gyors gyógyulás ide vagy oda.

– Momentán egy csapat vámpír társasága is vonzóbb, mint a tiéd – mondtam idegesen. Semmire sem vágytam jobban, mint arra, hogy Attila közelében legyek, és semmi sem keserített el jobban, mint az, hogy ő valójában nem vágyott az én társaságomra, és csupán praktikus okokból ragaszkodott ahhoz, hogy nála aludjék. És mivel ez így volt, nem is hazudtam akkorát.

– Talán vonzóbb a vámpírtanya. De nem biztonságosabb – állt az ajtó elé Attila terpeszben, mellén keresztbe font karral.
– Én pedig leszarom, mennyire nem akaródzik velem töltened az éjszakát. Ha kell, erőszakkal itt tartalak.

– Egy éjszakára egy fenevaddá változott exszerető támadása bőven elég volt, köszönöm – feleltem, és az anyósülés felőli ajtót céloztam meg. Onnan is elérem a hátsó ülésre dobott táskámat, gondoltam. – Ha egy ujjal is hozzám mersz ...

Idáig jutottam, nem tovább. Egy akkora lezuhanó faág csapott fejem, hogy a szavam elakadt. Először térdre rogytam, bevertem a fejemet a kocsiába, majd elterültem a földön. Attila hangja már csak nagyon távolról szűrődött felém.

– Én egy ujjal sem nyúltam hozzád, bébi – mondta. Tekintetem az előttem álló csizmapárra szegeződött, mely gyorsan szétolvadt először kontúrját veszített, majd mindent betöltő, fekete tintapacává.